

december 2014

Pacifik 2014

Filipini

1. december 2014, ponedelje

Puerto Princesa, Palawan

Dopoldne je deževno in delavno. In hrupno. Tretjina akumulatorjev ob oblačnem in brezvetrnem vremenu pomeni, da jih je potrebno polniti vsak dan z generatorjem. No, zato pa lahko delam, elektrike je v izobilju. Šele popoldan se vreme toliko uredi, da greva na immigration in customse. Veni vidi vici. Filipini so se nama izkazali za eno najprijaznejših dežel, kar se tiče relacije med denarnico in uradniki. Immigration je zastonj, cariniki zacarinijo dva evra za njihovo carinjenje.

Potem pa na kosilo. Lačen sem tako, da se mi meša in Tadeja izbere spet dobro filipinsko oštarijo. Preden sva prišla, sva jasno zabremzala pred Brunotovo trgovino. In jo skoraj kar celo kupila. Pri švicarju kupiva (med ostalim) španski jamon, švicarski ementaler, ogrsko salamo, Bariline torteline s pršutom in sirom, italijanski gran padano parmezan in še kaj. Vse to je sicer klasika v Evropi, tukaj je pa nekaj posebnega. Še posebej, če je Tonček lačen. In če dodam, da sva pri Vietnamcih delikateso dopolnila s francoskimi bagetkami, je vse skupaj že skoraj kičasto. No, stotaka naju košta zabava. Evrčkov, ne pesotov. Ampak je bilo vredno!

Na obilnem kosilu se nam pridruži Richard in potem skupaj nadaljujemo klepet še na barki. In pijemo na podlago iz birtije. Vsak, ki ima pet minut časa, nabavi pivo. No, več piv. In pivo se res ne spodobi puščati. Torej, ko tako čistimo višek pijače, v popolni temi priplava mimo sosed in me prosi, če greva skupaj poiskati njegovega dingija. Pred petnajstimi minutami ga je privezal na barko in sedaj ga ni več. Morda se je odvezal sam in ga morje prenaša naokoli? Ali pa mu je morda kdo pomagal do statusa odvezanca? In ta mu je potem pomagal tudi, da je odplul v ustrezni smeri. Kdo ve? Midva ne, prečesava cel zaliv, pa napihnjenega malčka ni nikjer. Jutri, ko bo dan, ga išče dalje.

Ura je blizu polnoči, ko se poslovimo in se jaz spravim nad pisanje dnevnika. Službene stvari in priprava na plovbo bodo morale počakati na jutri.

dobra hrana v restavraciji Ka Inato

za sladico pa Halo Halo ... zelo poznana na Filipinih

vijolično je sladoler iz drevesa ube v kokosovem mleku in nekaj želeja, odlično in ne preveč sladko

sadež durian, tisti, ki ga ne poznate, kar smrdi, a okus ni slab; letos sem ga jedla tudi v obliki sladoleda; je pa kar drag za kupiti: 250p/kg in sadež je težak

Tadeja z Richardom na Mali

Pacifik 2014

Filipini - Malezija

2. december 2014, torek

Puerto Princesa, Palawan

Jutro je delavno zame. Včerajšnji dan je bil pač posvečen prijateljevanju in je delo počakalo na boljše čase. Ampak tudi danes zjutraj ne morem posebej zbrano delat. Zmotijo me (dobronamerno, sicer) vsakih nekaj minut. Vsak, ki pride mimo. Neverjetno prijetna družčina se je zbrala v Abonico Yacht Clubu. Verjetno najbolj prijetna na celi poti do sedaj. Nocoj je na sporedu tudi koncert. Brian je muskontar in bo špilal. Res škoda, da sva morala na pot.

Morala? No, lahko bi ostala še kak dan, pa se nama potem podirajo datumi za naprej. Pa še Hagupit je na poti. Mogoče bo zgrešil Palawan, Filipinov po vsej verjetnosti ne bo. Najmanj kategorije 4 bo, ko bo delal landfall nekje na vzhodnih filipinskih obalah. Hja, spomini na lanski Hayan z nekaj deset tisoč mrtvimi so še vedno živi, pa je že na sporedu nov supertajfun. Je že prav, da dava rep med noge in se končno le posloviva od tajfunskih dežel.

In preden se posloviva, v klubu razobesiva še slovensko zastavico. Naj visi poleg bolj znanih tudi naša. Lastniki tako ali tako znajo pohvaliti slovensko gostilnico v Puerto Princesi, naj si pa še slovensko zastavico ogledujejo vsak dan.

Sinoči izgubljen dingi se je proti razpisani nagradi 100 evrov našel v manj kot pol ure. Lahko je slučaj, lahko pa, da mu je kdo malo pomagal, da se je zgubil. In še bolj, da se je spet našel. 100 evrov je ogromno denarja, šest tedenska plača navadnega delavca.

Ob dvanajstih torej izplujeva. Vetra imava sicer napovedanega nekaj malega, pa v naravi še tega ne najdeva. Najdeva pa zato motor. Itak sva že navajena, motoriranje trenirava praktično od takrat, ko sva se poslovila od pasatov in zaplula v dolldrumse. In tako zvečer primotorirava v vode, ki jih ne nadzoruje več filipinski coast guard. Te vode pripadajo in nad njimi bedijo večje piratske oči. Do Malezije in malezijskega coast guarda imava 150 milj brisanega polja.

Abanico yacht club kjer se zbirajo jadranci na pijači/hrani/wifi

zelo veliko plovil na bojah

navkljub blatnemu morju se deklica z veseljem kopa

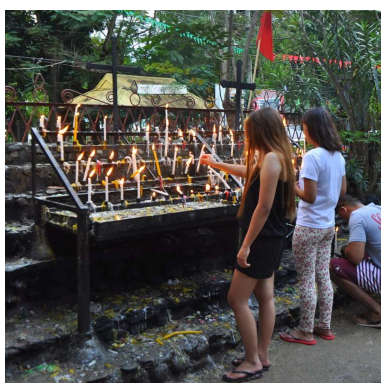
v Abanico yacht clubu sedaj visi tudi naša zastava

filipinski bankovci; za en euro dobiš 55,70 pesov

filipinska reg.tablica za vozila

priziganje sveč zunaj pri cerkvi

tematski natečaj v PP na zidove

3. december 2014, sredo

Puerto Princesa, Palawan - Kota Kinabalu, Sabah

Noč je minila mirno, dopoldan tudi, če izvezam, da nisva imela napovedanega toka, ki naju naj bi vozil proti cilju. Ampak, to je bilo še v redu. Najhuje se je začelo opoldne. Veter v glavo, val v glavo dva vozla toka v glavo in pirati za nama. No, vsaj nekaj dobrega, bi rekel optimist. Pirati so za nama, zapuščava torej piratske vode. Zato se pa motor trudi na vse kriplje, da se Mala premika v pravo smer.

Planiral sem pristanek jutri dopoldan in da ne bi prišla že ponoči sva na začetku motorirala s 1800 obrati. Sedaj jih imava 2600 in samo čudež (beri: da se tok obnaša v skladu z napovedjo) naju še lahko pripelje na cilj do pete ure popoldan, ko zaprejo vrata v marini. Že gledam, kje se bova sidrala za čez (jutrišnjo) noč...

fotke z nasmejanimi otroci so vedno najlepše

na stojnicah je pogosto videti tudi morske ježe za 20p en kom - ready for eat !

sestri: 17 in 19 let

na Bay walku sposojajo kolesa, da se voziš po promenadi

na Bay walku postavljena ogromna novoletna jelke

stojnice na Bay walku kjer dobiš od morskih, mesnih in vegi prehrane po nizkih cenah

otroci se pripravljajo na parado

..in za slovo še zadnja fotka iz Filipinov: lepo je videti nasmejane ljudi

med plovbo do Sabah je bilo večkrat videti take velike kupe smeti

Pacifik 2014

Malezija

4. december 2014, četrtek

Kota Kinabalu, Sabah

Sulujsko morje sva zamenjala za Južno Kitajsko morje. Kar naenkrat so se spet pojavili delujoči svetilniki. Ladje imajo prižgan AIS in pozicijske luči. Tudi ribiči so taki, kot sem jih poznal že od prej. Adijo neoznačene in neosvetljene bangke in FADi! Scena iz Costnerjevega Waterworlda se je spremenila v sceno iz Sinjega galeba. Lepo. Hja, vidi se, da sva prišla nazaj v razviti svet.

V marini vse špila, javijo se na VHF, pomagajo pri privezu, takoj uredijo adapter za elektriko in punce v pisarni lepo pofaksirajo dokumente k uradnikom, da nama ni treba hoditi do njih osebno. Le pasoše morava nesti poštempljat, to pač ne gre preko faxa.

In tukaj se zaplete. V roke dobiva lepo stiskan list papirja z guglovo karto, ki ga pomoliva taksistu pod nos. Pa ne ve, kje je to. Vsaj tako sva takrat mislila. Ah, ja...Kar malo sem že živčen s temi Azijci. Pa mu poveva telefonsko številko immigration offica. Naj jih pokliče in naj mu oni povedo, kam naj naju pripelje. Kota Kinabalu sploh ni neskončno veliko mesto, tako nekako po obsegu je kot Ljubljana. In končno gremo in tudi pridemo. Pripelje naju h kruzercu. A-ja-ja-jaaaaah! Izstopiva, z ihto zaluputneva vrata in odšpancirava peš naprej. In prišpancirava. Samo. Na tem guglovem naslovu ni nič. Gradbišče. Malo dalje so poslovne stavbe in ljudje. Nihče nikoli še ni slišal, da bi tukaj kadar koli že bili imigracionistični policaji. In spet telefoni. Pri kruzercu so. A-ja-ja-jaaaaah! Torej naju je taksist prav pripeljal in se je gugl zmotil! Nerodno mi je, zelo neotesana sva bila in prav grdo sva se obnašala do reveža, ki ve več kot ve gugl. Malo je takih!

Klirani smo, gremo v šoping neta. In spet kolobocije. Tokrat so vsaj delno krivi tudi rumeni. Ko poveva, kaj bi rada, kimajo in nič ne naredijo in naju pošljejo h konkurenci. In tam se zgodi skoraj enako (nekaj naredijo, za ostalo pa naj greva nazaj). Kreteni! Ko tako hodiva od enega do drugega in vsakemu posebej razlagava, kaj imajo sami v ponudbi (kar sva zvedela pri konkurenci) končno le dobiva dve SIM kartici. Ampak. Ena dela, druga pa ne. Pa gledajo telefon, ga obračajo, dvignejo k luči (če je morda prazen, ali kaj?) in se čudijo. Potem kličejo na help desk in to traja in traja in po dveh urah mi predlagajo, naj grem kam drugam, da dokončajo. Sedaj jih imam pa dovolj! Daj ti meni nazaj denar, SIM z naloženim

kreditom za internet za en mesec, pa sama obdrži. Punca kar prebledi (kolikor se to izpod rute sploh vidi) in potem se stvari loti cela ekipa in v desetih minutah je stvar urejena. Midva pa lačna...

Nekaj pojeva in nekaj popije. Hja, pивce ni po filipinski ceni, je pa vseeno cenejše, kot v Deželici. Podobno hrana. Prevozi so pa zelo poceni. Taksija nisva plačala, ker sva demonstrativno zapustila možakarja, ki kao ne ve, kam sva namenjena, potem sva pol ure pešočila in nazaj naju je peljala ena teta, ki sva jo vprašala, kje je avtobusna postaja. Po večerji je Vesna spet pobarala en par, v kateri smeri naj greva v marino, pa sta naju spet zapeljala. Torej, prevozi v Maleziji so zelo poceni.

Zvečer se kar oddahneva, ko izveva, da je šel Hagupit, takrat tretje kategornik, južno od Yapa in da sta Glen in Marie odnesla celo kožo. Sedaj se pa pripravlja za vrteči se naskok na Manilo. Kot supertajfun z enominutnim povprečjem vetrov s hitrostjo 265 km/h. Tadeja v Puerto Princessi je tokrat varna, Roman v Esperanzi pa zna imeti nekaj težav.

Sutera harbour marina

marina je v sklopu resorta s 5 zvezdicami in temu primerna je seveda tudi cena priveza (pa kljub temu več kot pol cenejša kot izolska :)

med plovbo smo ugledali tudi Mt Kinabalu - preko 4000 m je visoka granitna gora

tudi marinski gostje lahko uporabljajo bazen

5. december 2014, petek

Kota Kinabalu, Sabah

Kako me je plovba brez pravega spanja utrudila sem videl šele danes. Spal sem kot ubit do devete ure zjutraj in niti močna nevihta ponoči me ni zbudila. Plovba po priobalnih morjih, kjer mrgoli neoznačenih plovil je pač čisto nekaj drugega, kot plovba po praznem oceanu, kjer sva šla po večernem filmu lepo spat. Straž praktično nisva poznala od Mediterana do Filipinov. Malo sem še meditiral, malo sem rabotnil, se nekaj mailal in brskal po netu in ura je bila tri, ko sva se spakirala na resortni shuttle in odpeljala v center.

Kako je Kota Kinabalu majhno mesto (za Azijske razmere) se vidi tudi po shopping mallih. V enega sva se zapodila in v vsega skupaj šestih urah sva skoraj celega prehodila, pri čemer nama je ostalo celo pol ure za šoping, pol ure za Vesninega frizerja in moj nakup denarja ter krepko uro za večerjo. Res obvladljivo majhno.

Uredila sva rentiča in ko sva hotela kupiti pri Air Asia še letalske karte, se je spet malo zapletlo. V Brunei ne letijo, ok to vemo. Potem sem hotel kupiti karte iz katerega koli mesta, ki je blizu Bruneija (to je vse majhno in bova čez mejo pač

skočila z busom). Takole razložim teti od Air Asia: z busom greva iz Kota Kinabalu v Brunei in potem z busom naslednji dan iz Bruneja v Miri v Sarawaku, od tam pa z vami letiva v Kuching in iz Kuchinga z vami nazaj v Kota Kinabalu spet čez nekaj dni. Pa me gleda začudeno. Ponovim in izpustim bus, ki se je resda nič ne tiče, samo dve letalski karti bi kupil, Miri - Kuching in Kuching - Kota Kinabalu. Pa me spet gleda kot sedmo čudo. Ok, teta, ali razumeš? In takrat se je zgodilo nekaj neverjetnega. Presedans za Azijo. Punca je rekla, da ne razume. Ali je to sploh možno? Pravzaprav: (a) ali je sploh možno, da prodajalka letalskih kart ne razume, da hoče pri njej kdo kupiti letalske karte in (b) da to celo na glas pove? Res so neverjetni mojstri tile Aziati, res... Bomo kupili pa preko neta, upam da me bo vsaj mašina, ki prodaja karte razumela, da hočem kupiti karte.

Vesna pri frizerju troši ogromne količine denarja. Sedem evrov pusti za pol ure tretmana. Dve puncici sta se bojevali z njenimi lasmi. Masaža glave vključena v ceni. Le zakaj nisem šel še jaz? Jasno, mene bi se lotil pa moški. No way, je pa že bolje biti zaraščen! Sem se pa zato spopadel z bankami. Kolikor hočeš jih je tukaj, od kitajskih do muslimanskih pa korejskih. Ampak. Ene nočejo sodelovat z mojo Viso, druge hočejo pobrat samo ogromno provizijo in dati simbolično malo denarcev. Šele bankomati pete v vrsti naredijo tako, kot se spodobi. Skoraj kolikor hočem denarja dobim in nič nočejo kot protiuslugo. Evropska banka, HSBC.

fant mi je poziral, ko sem testirala objektiv

na vrhu shopping malla imajo oštarijo notri in zunaj; notri je prehladno, zato sva jedla zunaj

pogled na glavno cesto - zelo veliko avtomobilov , kar počasi se premikaš

6. december 2014, sobota

Kota Kinabalu - Kudat, Sabah

Četrto ure pred dogovorjenim rokom dobiva avtoček. Zdaj lahko greva naokoli. Bi šla, če ne bi bil naš ponton brez elektrike. Pa počakava, da se odpre office in jim razloživa, da bo šla hrana v našem zamrzovalniku po gobe - na njihov račun. Takoj pristopijo k reševanju problema. Deset (s številko: 10) možakarjev se usede poleg odprtega jaška s kablovjem na pontonu in gleda. Gleda in nič ne razume. Ampak, rešuje pa problem. Deset ljudi! Šest od teh desetih je v uniformi z napisom Security in štirje so v civilki. A-ja-ja-jaaaah! En sam električar in pol ure dela in vse bi bilo pošlihtano v nulo. Tako pa... ob pol enih popoldne, ko po telefonu preveriva v marini, še vedno rešujejo problem s pojačano ekipo. In ja, jes-maam-vi-vil-sun-finič, vidijo luč na koncu tunela, pa še ne vedo, da je to vlak. Kar malo sem se že poslovil od vse zamrznjene svinjine, prešvercane iz katoliških Filipinov v muslimansko Malezijo...

In ko smo ravno pri veri. Na celi poti (recimo okoli 250 km) sem videl 1 kitajski tempelj, 3 mošeje in med 20 in 30 cerkva. Ena je posvečena celo najbolj pomembnemu izmed vseh krščanskih pomembnežev, Sv. Antonu. Pa ni najpomembnejši zato, ker so ga krstili po meni, da ne bilo nesporazuma. Ampak zato ker je bil zavetnik pujskov.

Ena večjih posebnosti Bornea so t.i. longhouse. Jasno, da se ustaviva in jasno, da plačava dober evro vstopnine, da si to turistično čudo ogledava od znotraj. Neverjetno! Neverjetno, kako so nama spulili tisti evro, da sva si ogledala low level budget accomodation. Za sobico (vse so bile prazne, ko sva bila midva tam) dobijo 10 evrov na dan in to je zelo luftih luknja iz bambusnih palic, nekaj metrov nad tlemi, v kateri so položeni dva ali trije jogiji. That's all folks! In Japončkov pa Slovenčkov se je kar trlo in si ogledovalo zadevico. In fotkalo na veliko. Od ogledov definitivno iztržijo več, kot od gostov, ki tukaj prespijo. Nategunac na kvadrat!

V Kudat sva pravzaprav zavila zato, da si ogledam marino, o kateri sem slišal v Puerto Princessi. Je del resorta z golf igriščem in s ceno 6 evrov na dan precej cenejša od Sutere v Kota Kinabaluju. Pa to niti ni pomembno, bolj pomembno je, da sva tam srečala posadko Aleye (mama Philippino, papa Suissa) in njihovega francoskega prijatelja. Toliko nasvetov v enem popoldnevu nisem dobil še nikjer. Celo sidrišča na Madagaskarju smo si pogledali na guglovi zemlji in jih dodobra pokomentirali. In pogovor je v temeljih spremenil najine plane ogleda Bornea.

Dan končava v seafood restoranu. Zakaj Malezijci uporabljajo srbsko besedo za gostilno, ostaja skrivnost. Še večja je, zakaj Srbi napišejo pectopah, izgovorijo pa restoran, saj bi vendar morali po Vukovo pisati kao što govore. Kakorkoli, čisto spodobna oštarija na rivi v mestecu, kjer japonski turisti niso masovno prisotni, naju (z repetejem vred) oba skupaj košta manj kot 7 evrov. Če k temu dodamo še 3* hotel za 23 evrov bi težko rekel, da je Malezija draga. Pa to ni revna dežela, približno tako je razvita, kot Slovenija (GDP PPP je s 23 tisoč dolarji približno enak Madžarski in je višji od Hrvaške). Me prav zanima, koliko bi v manj turističnem mestecu (z marino in golf igriščem z 18 luknjami) v Naši Lipi plačal za ribjo večerjo v birtiji na rivi...

med potjo sva se ustavila na kitajskem pokopališču

to pokopališče je bilo bolj krščansko

Rungus, Longhouse ; za ogled je bilo potrebno plačati 5RM na osebo

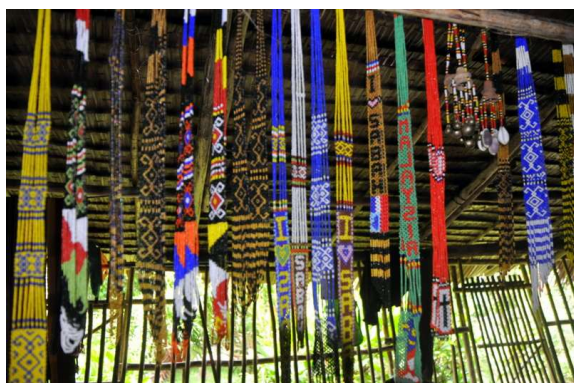
celotna hiša je iz bambusa - levo vidne sobe zraven sobe

soba je preprosta z jogiji in zavesami

na hodniku so ženske razstavljale oz. prodajale svoje izdelke

...čeprav je verjetno vse skupaj bolj made in china kot pa domača obrt

Maranjak Malarag je ponovno obudil tradicijo teh longhouse dobrih 20 let nazaj

marina z golf resortom v Kudatu

marina je bolj majhna in trenutno polno zasedena

kitajski tempelj v Kudatu

kitajski tempelj v Kudatu znotraj

7. december 2014, nedelja

Kudat - Sepilok, Sabah

Dobro sva se naspala, nobenih napovednikov z minaretov ni bilo, niti niso besno udrihali po zvonovih v zvonikih. Čista tišina. In čista tišina je tudi na sami špički Bornea. Nič pretresljivega, skoraj enako je, kot je na severni špički Severnega otoka - tudi tukaj so borovci (sredi tropov ob morju?!). Izgleda, da se Malezijci učijo pri Kiwijih, kako se streže turizmu. No, cene so različne, tukaj je (še) zastonj.

Oblačno je in k dežju se pripravlja. In ne samo pripravlja. Ko se ulije, se ulije zares. In to večkrat dnevno. Še dobro, da sva v sušni sezoni na najbolj suhem koncu Bornea (morda od tod borovci?). Si kar težko predstavljam, kako je poleti na drugi strani otoka. Kako močno šele takrat tam dežuje, če so poplave že tukaj, kjer vlada suša.

Ampak, to so nevihte in v presledkih se da tudi kaj pogledati in se kje ustaviti na hrani in pijači. Zavijeva na nedeljski market v Kota Beludu. Zanimiva ponudba, predvsem sušenih rib, rakov in lignjev. In pokažejo nama njihovo različico žvečenja nečesa, kar močno spominja na betelove oreščke. Teta je tako ponosna na to, kar prodaja, da takoj pokaže svoje rdeče in škrbaste zobe. Ogabno!

Mount Kinabalu sva si ogledala z morja. Še dobro. Danes se peljeva pod vznožjem in ne vidiva nič. Niti bližnje okolice ne. Megleno je in lije kot iz škafa. In hladno je. Večino časa se voziva nad 1500 metri na morjem in naš mali Protonček nima gretja (podobno, kot ga ni imel niti oni avtoček na Filipinih). Ima pa klimo! Itak pa nisva kaj dosti zamudila. Na 4095 metrov visok hrib ne bova lezla. Še posebej ne, ker se lahko tja leze le organizirano. To pa košta (povzeto po LP) 330 evrov. Po osebi. Triglav je zaenkrat še zastonj. In lepši.

Si pa zato ogledava raflezijo, rožo z največjim cvetom na svetu, ki cveti le nekaj dni vsakih nekaj let. In ravno sedaj je ena zacvetela ob najini poti. Plakati naju vodijo do nje. Vendar. Lije, kaj drugega, kot lije. Lije! Pa počakava v avtu četrt ure, plačava dva evra vstopnine (po glihanju) lastniku parcele, kjer roža raste in po minutki hoje po blatnem in razmočenem bregu uzreva to svetovno čudo. Hmmm...

Za danes je dovolj, jutri si začneva ogledovati živalstvo tega otoka, torej se zapeljeva v orangutanovo zavetišče. En kup hotelov je, pa si Vesna izbere najdražjega (skoraj pol toliko stane, kot najcenejši hotel v Avstraliji). Chalet. Tako je nobel, da je soba sicer lepa in prostorna, nima pa mize z elektriko za računalnik. Gospodje turisti tega ne potrebujejo, jasno. In WiFi v sobi tudi zelo slabo vleče. Uporabna vrednost takih nobel zadev je za mene pač vprašljiva.

Tip of Borneo turistično urejen

morje na špički ni primerno za plavanje, je pa za jogo kot so jo izvajale ženske za Tonetom

mimo tega majhnega otočka s svetilnikom smo se peljali z Malo

tržnica v Kota Beludi

posušenih rib so že na Filipinih veliko prodajali

tukaj so bili celi kupi posušenih rib

posušenih lignjev pa do sedaj še nisem videla

nekaj domačink je imelo zanimive klobuke

...in jasno: na tržnici se je peklo, kuhalo in jedlo ...

ogromno hribov je spremenjenih v njive kjer se goji različna zelenjava; tudi riževih polj je bilo veliko

solate kolikor hočeš ...Tone pa komentira: kje pa je kralj živali?

raflezija premera cca 60 cm - verjetno že kar 5 ali 6 dan cvetenja, saj se ji je poznalo, da je proti koncu

8. december 2014, ponedelje

Sepilok - Sukau, Sabah

Zbujda se v lepo jutro, pozajtrkujeva in se odpraviva na ogleda. Danes je na vrsti opičji dan (ej, da me Mitka vidi, pravi Vesna). V prvem krogu so na sporedu orangutani in giboni, v drugem pa proboscisi (duchmen monkeys) in srebrne opice. Oboje v naravi in oboje v zavetišču. Ampak. Da ne bi bilo vse skupaj preveč odvisno od opičje dobre volje, da se dajo na ogled, je zadeva narejena tako, da se jih vidi vedno na istem mestu ob isti uri. To je nekaj za turiste! Preverjeno in brez pardona. Takrat, jih hranijo, revice sestradane. To pravzaprav turistov niti ne moti preveč. No, vseeno je zadeva vredna ogleda, kljub dokaj zasoljeni vstopnini. Za vse vstopnine za dva homo turisticusa in enega Nikona sva odštela skoraj pedesetaka evrčkov - ali toliko, kot za dve noči v hotelu. Orangutani so bili pričakovano simpatični, nizozemčani pa presenečenje. Res, ampak čisto zares, izgledajo kot nosati, plešasti in od piva napihnjeni možakarji. Hecno!

Potem pa v Sandakan na ogled britofa. Kaj bi drugega. Gugl ve, kje je to. Spet zanimiva zadeva, to kitajsko pokopališče. V bregu je in vsak grob ima svoj bazen. In potem še v budistični tempelj. Kitajski. Impozantno! In medtem, ko ga opazujem, še wikipedia pobaram in razloži mi vse o svastiki, kjukastem križu, ki je v templju naštepan vsaj tisočkrat. Tudi zanimivo. Budizem, hinduizem in džainizem ga poznajo in povesod je to simbol sreče. Na žalost je za zahodno civilizacijo od druge vojne dalje to simbol nesreče.

Ura je ena popoldne in po vseh teh silnih napornih ogledih paše kosilo. Na rivi v Sandakanu v lokalni birtiji z lokalno hrano (300 pozicij na meniju) in pijačo (50 pozicij) se počutim, kot bi bil v Grčiji (le da je tam na meniju 5 pozicij hrane in pijače). Za smešen denar se dobro okrepečava z dobro hrano. Pijača je bila na žalost ameriška in to ni bil Bud lite.

Jutri bi si ogledala živalstvo s pigmejskimi sloni na čelu, pa v LPju nikakor ne moreva razbrati, kako bi se to dalo narediti brez organizirane dvodnevne ture. Zavijeva torej v turist info center po dodatne informacije. No, bi zavila, če ga ne bi ravno prenavljali. Pa je Vesna trmasta in gre direkt na občino (ali njihovo inačico naše občine) in tam najde uslužbenke info centra. Skrite so za zaprašeno mizo v pisarni v drugem nadstropju skupaj s še dvajsetimi drugimi uradniki. Da se jih ja težko najde. In jih pobara. Odgovor je strumen: organajzd-tur. Ja, to veva, ampak kako bi si to ogledala brez tega. Vit-organajzd-tur. Ja, ja, ampak, midva ne bi šla na organiziran čoporativni dvodnevni izlet, ne bi rada samo v vrsti stala in čakala, ko nas preštevajo. Ali morda poznate še kak drug način, kako bi se to dalo videti. Ou-jes-maam-vit-organajzd-tur. Obupava. Pametni odnehajo, pravijo. In to tukaj definitivno drži. One punčare res niso reprezentativni primerek homo sapiensa, umnega človeka. Nisem niti čisto prepričan, če bi vedele, kdaj se je treba priti hraniti. Opice so to vedele. Plan B. Narediva se kupca in zavijeva v turistično agencijo. Vse nama razložijo in sedaj veva tudi tisto, kar Lonely planet ne pove. Odlično odigrajo vlogo turist info centra.

V avto in v Sukau. Gugl sicer meni, da bi vožnja morala trajati skoraj 4 ure, kar pomeni, da bova zelo pozna za iskanje prenočišča. Pa sva na cilju v slabih dveh urah. Včasih je le dobro, da se gugl zmoti. Tudi pri določevanju mikrolokacije gugl zataji. Ampak. Kartu čitaj, seljaka pitaj. In seljak nama pokaže hotelček (neviden v trdi temi in neviden na najinem telefonu). Pa smo spakirani v sobo in zmenjeni za jutrišnji izlet. In potem z Musem, mladeničem, ki skrbi za goste, še dogo v noč klepetamo in pljukamo (midva pivce, on pa čajček).

danes bo dan v znamenju opic :)

orangutanka z mladičem

hrana je namenjena organgutanom, a mali giboni so jim veselo za hrbtom kradli

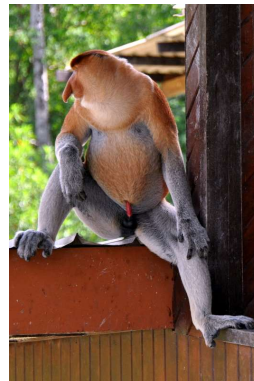
nosate opice - moški imajo večji nos, in večjega imajo bolj so priljubljeni med ženskami

male opice so hotele Tonetu ukrasti denarnico; a ni jim uspelo :)

tudi domačinke so se s strahom fotografirale; bilo je tudi kar dosti vreščanja, ko so opice skakale okoli njih

pozira kot običajno vsaki desc :)

jaz in ducman, pa ni montaža! res pa je, da mi objektiv nagaja in mi slabo ostri zaradi soli in prahu, ki je v njem

kot vsako večje mesto ima tudi Sandakan mostiščarje

kljukasti križ v raznih oblikah, med drugim tudi kot grmovje

znotraj budističnega templja; darujejo sadje, vendar zakaj ne lokalnega? zakaj darujejo jabolka?

kitajsko pokopališče v Sandakanu

kako doma se počutiš, ko zagledaš rivo in na njej gostilnice v katerih se okrepčaš in osvežiš

Pacifik 2014

Borneo-Malezija

9. december 2014, torek

Sukau - Tawau, Sabah

Sredi noči je naštimano bujenje. Ob šestih zjutraj morava biti v (open air) lobiju in gremo na safari. Midva sva tam, tudi edini drugi gost je tam, ni pa vodiča. Pa ga pokličemo po telefonu. In zbudimo. Ah, ja... No, po slabem začetku se je vse skupaj končalo skoraj idealno. Slonov nismo videli, ampak to so nam povedali že prejšnji večer. In kako veste, da jih ne bomo videli, me je zanimalo. Enostavno, vsi so opremljeni z GPS lokatorjem in trenutno je cela čreda 50 km stran, mi razložijo. Če je to romantika safarijev...

V opis "idealno" pa spada to, da smo na triurnem popotovanju s čolnom po rekah Bornea videli ogromnega kuščarja, kako je plezal po drevesu. Baje je drugi največji na svetu, takoj za onimi iz otoka Komodo. Pa veliko ptic, med njimi tudi največjega hornbilla. In orle in čaplje, in še in še. Če nama v Costa Rici ni bilo dano videti Guinnessovega tukana, sva si tukaj lahko podrobno ogledala njegove bratrance. Res imajo odštekane kljune! Dalje. Opice proboscis smo videli večkrat, rutinsko. Kot višek vsega skupaj pa so bili orangutani, ki smo jih zmotili med parjenjem. Skratka, safari, kot se šika! Če k vsemu skupaj dodam še, da naju je zabava stala eno ničlo manj (na desni), kot bi bila organajzd-tur, lahko sklenem, da sva si divjino Bornea ogledala dobro in poceni. In hitro. Morda prehitro...

Grega dalje, vožnja je zame po kratki noči naporna. Pavza v domači birtiji postreže z odlično hrano. Nadaljevanje vožnje pa z neljubim dogodkom. Volan začne tresti in ko zapeljem na rob ceste je slutnja potrjena. Guma fuč. Ampak. V sekundi se poleg najdejo trije mladeniči in kar pretepajo se, kdo bo hitreje namontiral rezervo. Brez protiusluge, jasno! Hvala vam, Malajci! Z vratolomno hitrostjo 50 km/h potem do prve trgovine z gumami (50 km stran, hic!) in za 32 evrov (ki jih bo itak refundiral rent a car) imava v desetih minutah namontirano ganc novo gumo. Koliko že stane samo premontaža (brez nove gume), ki jo je dvakrat letno potrebno narediti v Deželici?

Dober poslovni hotel v centru za 23 evrov in večerja za 25 evrov. Večerja je, vsaj za naju, nekaj posebnega. Ribja restavracija ima v akvarijih žive (ulovljene, ne gojene) morske ribe in rake. Izbereš si živalco, potegnejo ti jo iz akvarija in pripravijo na kakršen koli način si zaželiš. Da se ne bi kdo pritoževal, da riba ni sveža! In to za smešen denar. Le pivo ni

za smešen denar. Tri steklenice so bile skoraj toliko kot vse ribe in raki na naši mizi skupaj. Konkretno, 660 ml steklenica piva je po 3,70 evra, skoraj pol toliko, kot v cenejših oštarijah po Avstraliji!

Alkohol, hja. Malezija je pač muslimanska dežela. Mularija si na rivi lepo meša sokove z nečim močnejšim. Mene je "ime i boca" spominjala na "authentic russian vodka". Ampak. Verjetno sem se motil, saj smo vendar čisto zares v muslimanski deželi. Danes sva videla celo nekaj mošej. Še vedno pa jih je manj kot cerkva, raznoraznih variant. Največ je krščanskih, se pa najdejo tudi adventistične, anglikanske, baptistične in še katere. Pa poleg cerkva še bazilike in katedrale. Ampak, nazaj k mošejam. V Tawau je največja mošeja v Sabahu, zgrajena je bila v tem tisočletju in sprejme 17.000 vernikov. Na enkrat. Ženske molijo v enem štuku in moški v drugem. Da med molitvijo ne bi prišlo do greha...

danés ob reki smo videli tudi nosate opice

hornbill - fotkano ob pol sedmih zjutraj, ko je bil še malo mrak

velik kuščar! kasneje sva skoraj povozila na cesti njegovega sorodnika

danés bo dan obarvan predvsem s fotografijami ptičev, katere vrste smo videli prvič

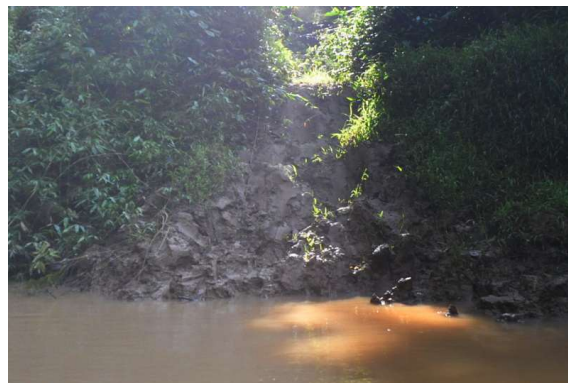
neka vrsta čaplje

...in ta lepotec v barvah mi je prav lepo poziral (le objektiv mi nagaja, ker mi ne ostri dobro)

čudovite rože a žal na blatni reki kot so večinoma na tem otoku

...in za pygmi sloni so ostale le sledi ... zelo razočarana, ker jih nisem videla

...pri tolikih muslimanih je zelo malo mošej; konkretno ta je v mestecu Kanak

največja mošeja v Sabahu je v mestecu Tawau

če se pa ta mesec ne bom najedla škampov v stotih oblikah :); konkretno na fotki škamp 250gr je še plaval, ko sem si ga izbrala, posledica kako je končal je vidna na krožniku-bil je odličen! še to: škamp je bil v plastični steklenici, zato, ker, če niso,

v =restoranu=v akvarijih ribe, raki, škampi ... in v takih primerih boljše, da nisi preveč lačen, ker preveč naročiš :)

10. december 2014, sredo

Tawau - Kota Kinabalu, Sabah

Preden se midva spokava iz postelje, je zajtrk mimo. Poslovni hotel se pač ne ravna po turistih. No, pa nič, bomo pa spotoma kaj pojedli. Itak imava še sadje, ki sva ga včeraj kupila na tržnici. En nov okus (še najbolj je spominjal na našo hruško) in en znan še s Pacifika. Rečejo mu jabolko, pa razen oblike nima kaj skupnega z našim jabolkom. Kosilo je v restavraciji ob cesti. Dobro je, še posebej, ko dobiva račun. Tri jedi in dve pijači za slabe štiri evre. In to dobre in obilne jedi.

Že tretji dan se voziva po neskončnih plantažah oljnih palm. Včasih je bil tu tropski deževni pragozd, sedaj so samo palme in na vsake toliko oljarna iz katere dimnikov se prav nezgravžno kadi. Ljudje tukaj skoraj ne živijo.

Zgodba o palmah je zelo podobna zgodbi o soji. Kupiš poceni z globokim gozdom poraščeno zemljo, stoletna drevesa

posekaš in mastno zaslužiš. Ostane ti pa še zemlja. Čakati naslednjih sto let na sečnjo nima smisla. Bolj se splača posaditi nekaj, kjer je ROI precej boljši. Recimo palme za pridelavo olja.

Ampak, kaj bi z oljem? Tega nihče ne potrebuje, nobena človeška kultura tega nikoli ni uporabljala v prehranske namene. Novokomponovana hrana. Torej je potrebno najprej naštudirati, v kaj se da olje (ki je brez okusa in vonja) predelati. V margarino, na primer, se ga že da. Margarino so izumili pred drugo vojno, da so nafutrali rajo, da se je potem lahko sita klala po Evropi. In širše. Če je takrat delovalo, bo sedaj tudi. Saj so vendar v ozadju prehranske multinacionalke s (skoraj) neomejenimi budžeti za propagando. Postopek infiltracije je znan in enostaven. V Jani ali podobni reviji objaviš nekaj (plačanih) člankov z modernimi floskulami in takoj imaš kuharice, ki modno prisegajo na predelano palmino olje, ki je na trgu samo zato, ker ebenovina raste prepočasi.

Vendar, lahko pa se tudi kaj zaplete. Eni kreteni, ki sami sebe imenujejo rainbow warriorji in pripadajo redu zelenomirovnikov, naredijo vik in krik. Uničevanje gozdov je uničevanje ogroženih orangutanov! Ampak, tile mirovniki so res z Lune padli, kaj vendar ne vedo, da orangutanov v teh gozdovih ni (več). Niti ni drugih ogroženih vrst. Prazen gozd pa ja ni greh posekati, mar ne? Ker korporacije mislijo z glavo, so ta zelenomirovniški scenarij predvidele v naprej in do časa vestno poskrbele za stanje brez ogroženih vrst. Javna tajna v teh krajih je, da je ustreljen orangutan vreden med 50 in 100 evri. In javna tajna je, kateri budget je zadolžen za redna izplačila krivolovcem. Simpl ko pasulj. In vrle Slovenke prisegajo na margarino brez holesterola in ekološko ločujejo odpadke prehranske industrije. In hodijo le v eko-turistične resorte, kjer jih za zajtrk futrajo točno s tisto margarino, zaradi katere bodo velike rdeče opice na Borneu kmalu preteklost.

Pa pustimo kruto realnost na miru in raje še naprej plavajmo v umetno ustvarjenih sanjah, da človek ni predator. Vrneva se torej nazaj v Kota Kinabalu, zavijeva na rivo in si privoščiva odlično ribo (smo predatorji ali ne?!) in malo manj odličen pečeni riž. Ker sem šofer v muslimanski deželi, kjer vlada zakon 0.0 brez pardona in ker je Vesna solidarnostna in spi je samo en kokosov oreh, naju 600 gramski red snapper v omaki in s prilogami ter (nazovi to) pijačo stane natančno deset evrov. Precej slabša riba na precej slabši lokaciji v Deželici bi bila najmanj petkrat toliko.

tak napis imava v najinem rent-a-carju; Tone testiral in nič ne drži kar piše

med drugim najdeva tudi take table med potjo: žal je ostalo samo pri tabli, slonov ni bilo

tabla pred mošejo

med potjo vidiš ogromno zradiranih gozdov

...in potem se voziš med gozdovi oljnih palm in kamor ti seže oko, le palme in palme...

...ta firma ima v Sabahu ogromno plantaž

presenetilo me je koliko katoliških cerkva sva videla v Sabahu-predvsem ta blagovna znamka; sigurno preko 100 sva jih videla med vožnjo po Sabahu...

v enem izmed turističnih info so nam kot idejo kaj videti, predlagali, da gremo organizirano gledati kako se molze krave

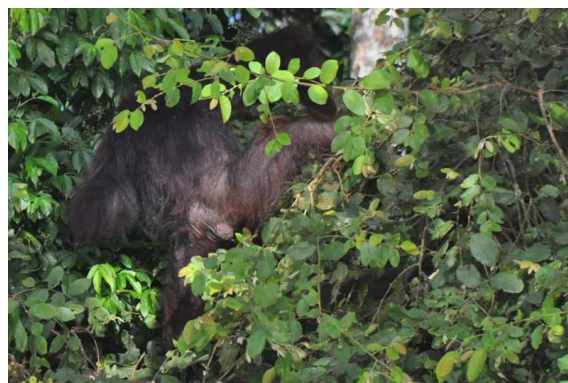
kmet s polnim traktorjem palminih sadežev

takole je zgledalo naselje hišk ob morju v mestecu Kunak kadar je oseka; verjetno je situacija ista povsod kjer so mostiščarji

pa še ena fotka nosate opice - res so fenomenalne ! upam, da jim uspe preživeti v naravi

med vožnjo po reki v Sukau smo zagledali tudi orangutane (kar je redkost), žal sem ga uspela ujeti le od zadaj

Pacifik 2014

Malezija

11. december 2014, četrtek

Kota Kinabalu, Sabah

Priprave na odhod. Pomenim se, kako bi natočil gorivo. Tukaj ga bova plačala 50 centov za liter, če se zapeljeva preko meje v Brunei, pa 20 centov. Vendar. Tukaj računam na fuel barge, tam bi moral trogat kanistre. Odločitev res ni težka. Kdor bi trogal 15 ali 20 dvajset litrskih kanistrov pri 35 stopinjah in 100% vlagi in potem to ročno prelival v tanke je ali mazohist ali pa žid. Mazohist nisem, Žid pa najbrž tudi ne. Židi jedo kure.

Poskusim z akumulatorji. Naslov preverjeno dobre trgovine sem dobil. No, ja. Ko vstopim, mi najprej spet poskušajo prodati fake deep cyclerje. Kitajci. Pa se jim vljudno zahvalim in nameravam oditi. Pa kar še nekaj žnarijo in ko omenim, da se na stvari razumem, da sem konec koncev električar, se v trenutku iz umetelno prijaznih spremenijo v osorne. Če se spoznate, pove šef, potem za vas nimamo nič. Res je.

Nato pa še malo turizma po Kota Kinabalu. Vesna se zavije v muslimanske cote in se poda na ogled mestne mošeje, jaz jo v kratkih hlačah počakam v avtu. Ni je mošeje, katere ogled bi bil vreden trpljenja v dolgih hlačah.

Sledi clear out. Customs in immigration sta v pristanišču, port kapitan pa (natančno) 21 km stran od pristanišča. Kdo le bi razumel te Azijce? Brez rentiča bi taksistom pustila pravo malo bogastvo. Tako pa se lepo fijakava simo-tamo in opraviva vse potrebne zadeve.

Tudi oštarijo iščeva simo-tamo, pa nobena ni dovolj dobra za naju. Po uri vožnje in nenehnega zasliševanja gugla, kje je kakšna dobra oštarija, obupava. Na rivi so preizkušeno dobre, to veva od včeraj. Danes je na vrsti 1300 gramski red snapper, polovico v sweet and sour omaki in polovico na grillu. Prva varianta nama je obema precej bolj všeč. Ista riba, ista kuhinja pa kako brez okusa je po naši grillana riba v primerjavi z azijskimi omakami. Cena? Hja, kaj bi djal. Raje ne povem, me bodo slovenski oštirji proglasili za Lažnjivega Kljukca.

14 let stara mestna mošeja sprejme 12.000 vernikov

če sem jo hotela videti znotraj sem si morala dati na glavo ruto in obleči obleko (nisem imela dolgih rokavov)

...za uporabo oblačil sem plačala najemnino v višini 3RM oz . 0,70€

turisti lahko obiščemo mošejo le v času, ko ni maše

kljub temu, da nisem muslimanka, so mi dovolili se sprehoditi tudi po notranjosti

mala kitajka, turistka, se je ravno tako morala obleči

...in po molitvi paše spiti malo vode in se zmasirati na masažnem stolu...

fantiči polni energije

pogled na Kota Kinabalu z razgledne točke

na rivi je polno gostilnic z morsko in mesno hrano

Malezija ima kralja, ki ga volijo vsakih pet let

...in danes je bila kar ko-čerja pozno popoldne: 1,3 kg pečena riba - pol na grillu, pol pa sladko-kisla omaka, odlična zelenjava, riž in trije čaji (nimajo piva!) - vse skupaj

za 21 eurov

12. december 2014, petek

Kota Kinabalu - Tiga, Sabah

Vrneva rentiča in poravnava stroške marine. Ni bilo ravno poceni, skoraj 40% izolske cene. Ena dražjih marin do sedaj. In sploh nisva šla na bazen s slapovi, ali kot ga je poimenoval Miran, vodni park. Pri sosedu, diverju, se še pozanimam kako je z globino v kanalu med Sutero in Kota Kinabalejem. Ni problema, 5 metrov je globok in 7 metrov je okoli fuel barga. Verjetno bo držalo, možakar je Anglež. Domorodski port kapitan tega ni vedel in tega nista vedeli niti Malajka niti Kitajka v recepciji. Azijci...

Z gorivom (0,60 €/liter) je bilo veni vidi vici. Res, da je skoraj trikrat dražji, kot v Bruneju, ampak tule smo v tanke natočili 325 litrov v petih minutah. S kanistri bi bil to enodnevni projekt. Tankanje na črpalki, prevoz v jahtni klub, prelaganje v dingija, prevoz na barko (v več etapah, celotne količine ne spravim v čolniček), pa pretankavanje in polivanje po palubi, ki mu sledi ribanje in na koncu še ribanje samega sebe (ki bi kljub vsemu po nafti smrdel še kar nekaj časa). Nak, je že vredno plačati nekaj deset evrov za komoditeto, recimo temu: ekvivalent enemu dnevu veza v Izoli.

In se odpeljeva in začnem računati. V Brunei priplujeva še ponoči. A-ja-ja-jaaah! Plan B. Popoldan se ustaviva na Tigi, otočku na poti, kjer je narodni park. Pa ne greva v vodo, ampak zakuriva roštilj, spečeva svinjino, greva spat in ponoči enkrat se dvignem in smo jutri sredi dneva na cilju. Če bi bili sredi Arabije, bi bila roštiljirana svinjina velik užitek, tukaj je pa na voljo v večini restavracij (če je nimajo, to posebej poudarijo že na vhodu, Serve no pork). Ampak red snapperja, ki mi bi bolj prijal, nimava. Niti ga verjetno ne bi znala pripraviti tako dobro, kot ga znajo domorodci.

tudi tukaj jedo kurje noge; domačini pravijo, da pojedjo vse kar je od živali

...brez mobilnega jim živeti ni ... le kako smo lahko živeli nekoč brez njih ???

vhod v mesto KK

zelo lepo hiško ima ta polž

Pacifik 2014

Brunei

13. december 2014, sobota

Tiga, Sabah - Muara, Brunei

Če je bil večer zaznamovan z grozečimi črnimi oblaki, je nebo od polnoči dalje popolnoma jasno. Vstaneva in izplujeva. Cikcakava med natančno 75 ladjami na AISu in še nekaj deset brez AISa pred Labuanom in nato v Brunei. Že na vhodu nas po imenu pokliče port captain in zaželi dobrodošlico v Bruneiu. Lepo. Potem se sidrava in zdingirava na obalo. Do sem vse kot po maslu (razen neznosne vročine že ob desetih dopoldan). Potem se zakomplicira.

Teta v klubu je vsa prestrašena, ker sva se pojavila na njenih vratih brez štemplja v pasošu. Meni, da bi se morala najprej javiti pri imigraciji, preden sva stopila na klubska tla. Pa jo tolaživa, da ni tako in da sva se pozanimala pri relevantnih osebah. Le problem imava, ker nimava niti enega brunejskega dolarja za avtobus od kluba do ferry terminala, kjer so na enem kupu zbrani vsi relevantni moške in žene. Ali imajo morda kje v bližini ATM? Pa se zadeva uredi solomonsko: kuhar naju zapelje. Zastonj, seveda. In gremo in pridemo. In potem se začnejo uradniški veleumi kumštati kako se izpolnijo papirji. Ene izpolnjujeva celo večkrat. In vmes manjkajo štemplji od drugih in podpisi, pa cela crew lista, pa... skratka, zmešnjava. Zmešnjava, ki se po pol ure skristalizira v dva žiga v potnih listih. Da bo teta klubarka zadovoljna.

Kuhar naju zapelje še na banko, pa ta banka ne daje penizov na tuje kartice. In tista, ki jih daje, je v glavnem mestu države, v Bandar Seri Begawanu, pol ure vožnje iz Muare, kjer smo pustili barko in kjer so doma uradniki. In Royal Brunei Yacht Club. Kuhar nama raje posodi denar in nauči, kako se uporablja avtobuse, kot da naju bi fижakal. Čisto ga razumeva. Sicer pa gre spet vse kot po maslu, v NLB mi denar takoj izplačajo (že v Maleziji sem se naučil, da je NLB na tem delu sveta prava izbira). Potem pa Lonely Planet v roke in naštudirat, kaj se spleča pogledat. Ni veliko tega: mošeja, koliščarji in sultanov muzej.

Že samo mesto je name naredilo zelo lep vtis. Ni megalomansko, kot so tipična azijska mesta. Vse zgradbe so obvladljivo visoke in arhitekturno lepe. Stekla in betona skorajda ni. Ogromno je zelenja. Kasneje tudi izvem, zakaj. Zgodba spada k zelo lepi mošeji s pozlačeno streho in prijetno, klimatsko ohlajeno, notranjostjo z drobnimi detajli, kot so na primer tekoče stopnice za premikanje vernikov med nadstropji. Torej, ta mošeja ima minaret, visok natančno 44 metrov in ta minaret naj bi bil najvišja zgradba v mestu. Ko je pred časom Islamska banka zgradila svojo novo stolpnico, so ji po meritvah višine in po sultanovem ukazu, mirno odrezali že zgrajeno najvišje nadstropje (in predsednika uprave z njim vred, ki je planiral uradovati v tem nadstropju), tako da je po novem višina manj kot bližnji minaret. Red je red!

Standard v eni najbogatejših držav na svetu je podoben slovenskemu. Revežev skoraj ni, bogat je sultan, vse ostalo je srednji sloj. Temu primerna je urejenost okolice. Pa vozni park, lokali, itd. Le cene niso slovenske. Za večerjo za dva v centru mesta sva plačala 11 evrov. Brez alkota, na žalost.

Standard sultana je seveda drugačen. Eden najbogatejših ljudi na svetu si je dal postaviti muzej in v njemu razstaviti del svojega bogastva, predvsem pa darila, ki jih je dobil kot državnik. Zaman sva iskala, kaj bi mu lahko podaril Joško. Očitno nista bila prijatelja.

Pa še pogled na najrevnejši del prebivalstva, koliščarje. Hiše so resda postavljene na kolih nad blatno bibavično ravnico, so pa v veliki meri zidane in pred njimi so parkirani mercedesi in podobne rikše. Srednji sloj, ki ima zastonj šolstvo, zdravstvo (vključno z farmacijo) in še kaj in skoraj zastonj prevoz (s šoferjem ali brez).

Tako, pa sva obdelala vse turistične atrakcije Bruneia (ok, lahko bi šla še na sprehod med krošnjami dreves, pa tega ne bova počela - sva že večkrat in kot nebotanika ne bi videla nič novega). Brunei ima namreč dovolj nafte, da mu ni treba sekati pragozda in saditi palm za pridelavo olja. Zato ima še veliko tropskega deževnega pragozda.

Po povratku se včlaniva v RBYC in s to kartico imava zastonj vse v klubu, od hrane, pijače, bazena, pralnice, in še česa. Odlično! Izgleda, da je sultan za člane kraljevega jahtnega kluba poskrbel na enak način, kot je za šolstvo in zdravstvo. Pa temu le ni čisto tako. Še eno malenkost dodajo čisto na koncu. Vse to velja le dokler ima kartica dobroimetje, ki ga vestni uslužbenci lepo odbijajo po vsaki naročeni pijački. Ali večerjici. In člani kluba nabijajo s finančnimi injekcijami iz druge kartice - take, na kateri piše Visa.

znamenita mošeja v BSB - pozlačeno !

nešteto detajlov razbije vsakdanost mošeje; žal notranjosti nisem smela fotkati ...

zelo veliko zelenja je v glavnem mestu, za razliko od KK

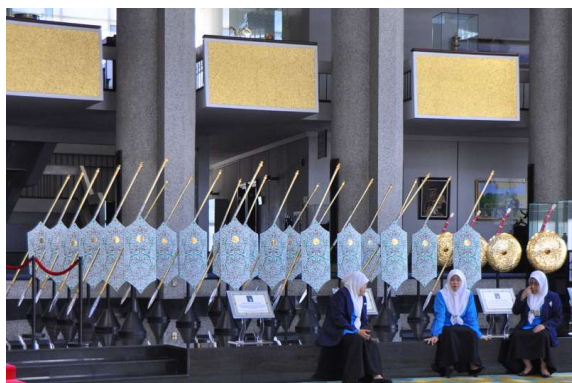
neobičajne stavbe

poslikava prikazuje ljudi pri različnih opravilih - meni diši bolj po socialistično ruskem prikazu

tudi v Royal regalia building se je potrebno sezuti; v sami stavbi je bilo tako mraz, da sem bila čisto premražena

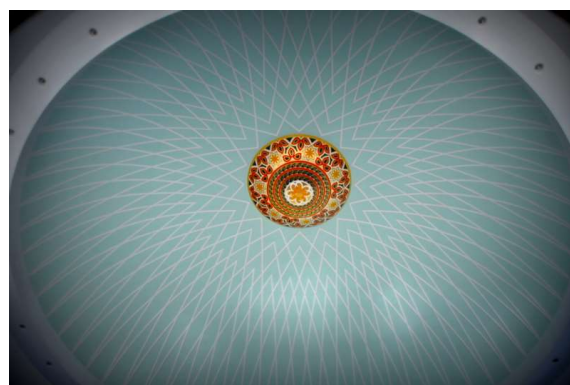
fotografiranje je bilo dovoljeno zgolj v pritličju ... ogromna stavba z nešteti hodniki katerih ni bilo konca - ogled brezplačen!

maketa sultanovih avionov

stavba v kateri so razstavljeni darila, ki jih je prejel sultan, ter razne fotografije, dokumenti v času sultanovanja

strop v galerijski stavbi

menda živi v vodnem mestu 30.000 ljudi

vodno mesto čisto nekaj drugega kot sva videvala do sedaj

14. december 2014, nedelja

Muara, Brunei

Danes je plan bazenčkanje in netanje. Tokrat je Vesna za poležavanje ob bazenu in jaz za sedenje za mašino. Ampak. Po LTE deželi Maleziji, si v Bruneiu (kjer bova samo preko vikenda) nisva omissila SIM kartice in sva vezana na kraljevi internet. Kraljevi zato, ker ga uporablja v kraljevem jahtnem klubu. In kraljevi tudi zato, ker je tako obupno počasen, da je primeren res samo za kralje - tiste iz časov pred informacijsko revolucijo. Je pa zastoj. Kraljevsko zastoj (pijačo in jedačo, ki jo je glede na hitrost povezave precej) je potrebno plačati. Vendar. Ko bi internet delal kaj bolje, kot je na Kiribatih, bi se dalo še kaj delati, tako pa...

Še danes pa ne razumeva sistema avtobusov. Vstopiš, plačaš dolar, dobiš vozovnico, se pelješ in izstopiš. Vstopiš na drugo linijo, daš vozovnico iz prve linije in dobiš novo vozovnico. Se pelješ in izstopiš. Vstopiš na novo linijo. Hmmm... Če gre to tako dalje, je potem vozovnica za en dolar (60 evro centov) life-time vozovnica za avtobuse po Bruneju? No, pod pogojem, da stare ne izgubiš. Ponucana avtobusna karta je torej tukaj veliko vredna.

Kakorkoli, jutri nameravava sultanat zapustiti. Mudi se nama dalje. Pa tudi če se nama ne bi, kar je bilo vrednega ogleda, sva si ogledala že včeraj. Raje pokukava še kam drugam.

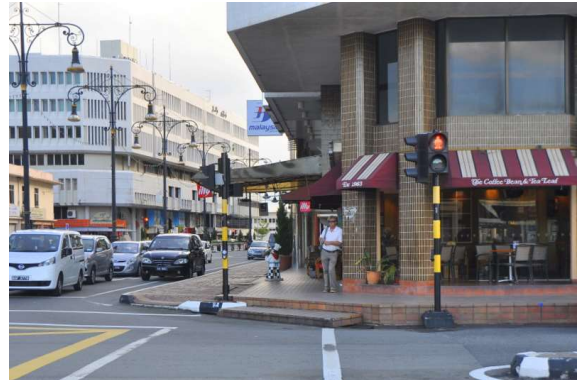
pogled iz RYC na plovila, ki so na boji in edino naša Mala je na sidru

Royal yacht club ima tudi bazen za svoje člane

vsepovsod pa so po Bruneju izobešene sultanove slike z ženo (večina v mlajših letih - letos je slavil že 68.let)

Illy kavo lahko spiješ tudi v Brunei

debel tepih je bil v galerijskem muzeju daril - za mene super, ker sem bila bosa-klimatizirano je bilo pa tako, da sem bila čisto premražena

tole je pa pogled na brezcarinski otok Lubian, ki spada pod Malezijo in sva se samo mimo peljala na poti do Brunei

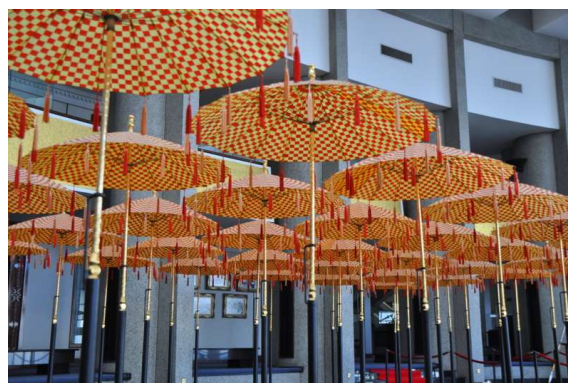
enolične registerske tablice na Brunei (čudno, da niso pozlačene :)

pa še malo zlata... zlata

v soboto popoldan so bile ulice dokaj prazne; mesto zelo čisto in urejeno in avtomobili ustavijo, ko želiš iti čez cesto na označenem prehodu brez semaforja

dežniki s pozlačeno špico v kubističnem stilu je tudi eno od danih daril

gong

restoran Seri Mama je imel samo kure-tako, da smo to oštarijo preskočili :) ;

mimogrede: po vsem Brunei so napisi v malezijščini in arabščini (menda pogojeno z islamom? in je zato tako??)

15. december 2014, ponedelj

Muara, Brunei

Clear-out. Tole gre tukaj takole. Prindigiram na ferry terminal in poiščem marine department. Možakar mi da formular, ki ga moram izpolniti. Dva formularja. Ko je to storjeno, je potrebno ta dva formularja (vsakega v treh izvodih) nesti naokoli in poštempljati. Najprej na carino, dobim tri štemplje. Potem na port. Tam, uro po začetku delovnega časa, ni še nikogar. Pa iščem naokoli po terminalu, če je še kje njihova pisarna. Je. Celo nadstropje je njihovo, vsaj 20 soban je. Večina je brez pohištva, prav vse so pa brez posadke. In potem čakam. In dočakam. Dočakam možakarja (v civilu, jasno), ki me vpraša, koga čakam. Port oficirja. Pa, saj to sem vendar jaz! Kakšna sreča, da sem te vprašal. Res imaš srečo, še doda, in doda še tri štemplje na moj papir. In ker sem srečen človek, mi boš potem poklical health oficirja, njegova telefonska je napisana na (zaklenjenih) vratih? Jasno, da bom - in že kliče. In preden dokonča vnos cifer, je zdravstveni uradnik v službi. Res si srečen, se smeji portovec, res imaš srečo. Hja, če bi vi hodili v službo, kot je treba, sreče ne bi potreboval, si mislim, pa ne rečem nič. In healthar mi doda še tri žige in hoče imeti crew list. Dobi jo, in še tri za povrhu, da jih še on poštemplja. Tako,

štemplje imam, le še nazaj na marine department jih moram nesti in to-bo-to. Pa ni. Na marine departmentu vzamejo nekaj papirjev in mi dajo nove. In poštempljajo crew liste, ki so mi še ostale. In z njimi naj grem na customs, čeprav sem tam že bil. In grem in spet dam crew listo in poštempljane papirje in dobim nov papir. Sedaj še na immigration in res sem končal. No, na immigration moram v departure hall (vse ostalo je v arrival hall), saj vendar odhajam, ne? In grem in pride tja tudi ta ista teta, ki mi je to razložila v arrival hallu. Še eno crew listo oddam in dobim štemplje v pasoše. Vsega skupaj sva pri vstopu in izstopu iz države uradnikom pustila 7 (z besedo: sedem) crew list. Sedaj končno lahko greva!

Ne še! Ono prej je bil clereance pri uradnikih, sedaj morava storiti še clereance v jahtnem klubu. Ko sva prišla, sva dobila kartico, ki sva jo potem veselo kazala, kar koli sva hotela imeti. Zapitek je potrebno poravnati. Ampak. Nihče ne ve, kaj sva pila in kaj sva jedla, midva se pa tudi ne spomniva vsake malenkosti. In potem pojejo telefoni. Centralne evidence pač ni, vsak kelner ve zase, kaj nama je postregel. In čemu potem kartica? Ne vem in, verjamem, niti sami ne vedo. Tako jim je nekoč nekdo naročil, da morajo delati in tako pač delajo. Zakaj tako, jim ni pomembno. Da v državi ni brezposelnih pomeni poleg ostalega, tudi da so zaposleni vsi, vključno s tistimi, ki bi bilo bolje, da bi dobivali podporo, ždeli v kotu in ne ovirali ostalih.

Brunei mi bo tako ostal v spominu kot precej bogata dežela z lepim glavnim mestom na eni strani in precej zaprtimi, neprijaznimi ljudmi na drugi. Skoraj, kot bi bil v Sloveniji. Razlika med prebivalci Polinezije in Bruneja je - neskončna.

še malo fotk iz mesta

iz galerije daril

vozniki po plavajočem /vodnem mestu so bili zelooo tečni

...pa še zadnja fotka iz Brunei

Pacifik 2014

Malezija

16. december 2014, torek

Muara, Brunei - Kuching, Sarawak

Od kar imava novo pumpico za motorček, imava probleme z vetrom. Večinoma ga sploh ni, če pa že je, je točno iz napačne smeri. Točno! To je postulat. Tudi včeraj, ko sem želel stran od obale, da se izognem naftnim poljem ob obali Bruneija, je bil točno v kljun. Na ovinku, ko sva zaplula v Malezijo in bi želel pluti ob obali (da bi bila omrežena), pa se je

obrnili tudi veter in spet smo ga imeli v nos. Tako naju je odganjal od povezave s svetom, da sva bila opoldne trideset milj globoko v Inmarsatovi deželi. Končno je le jenjal in lahko sva zagnala motor in odmotorirala v LTE deželo. Prej se ni dalo pod nobenim pogojem, val je bil obupno strm in kratek, kombinacija oceanskega valovanja, vetrnega vala in toka, vsaka komponenta iz svoje strani. Ena najbolj zoprnih zadev, na žalost kar prepogosta v JV Aziji. Nisva se še dobro omrežila, pa se je veter vrnil. Tokrat iz malo druge smeri. Jasno, ker sva se premaknila in če nam hoče pihat točno v nos, mora pihati malo iz druge smeri. Absolutno iz druge smeri. Relativno je smer, kot že običajno 0 stopinj port ali pa 0 stopinj starboard.

Kje ste pasati?

17. december 2014, sreda

Muara, Brunei - Kuching, Sarawak

Stokat in jokat je treba, pa se stvari poštimajo. Tudi veter se je takoj, ko je prebral dnevnik. Lepo vleče 3 Bf z boka, idealno za Malo. Do treh zjutraj, ko se v trenutku zmeša, tako po smeri, kot po jakosti. Jadra so pospravljena do časa, me pa to vseeno ne ubrani pred dežjem. Štiri ure skupaj uliva, da to ni več res. In ko (že krepko podnevi) na glas rečem "Pa, saj to ni več res!", neha. Takoj neha. Hej! Kaj je dovolj, da se človek ustno pritoži? Ni potrebno pismo? Ja, to je pa super!

Z morskimi tokovi očitno nisem prijatelj. Mogoče se moram tudi tu pritožiti, kdo ve? Namesto napovedanega koristnega, imava škodljivega. Kar pošteno nama teče nasproti. Potiho sem upal (bi moral morda na glas?), da če nama tok pomaga, sva lahko parkirana že danes zvečer. Če ne bo šlo, se pa pred Kuchingom kje zasidrava za čez noč in potem takoj zjutraj v marino. Kot sedaj kaže, se bova morala podvizati, da bova kljub celonočni plovbi jutri sploh do časa pred pontoni kuchinske marine. Pri naši hitrosti okoli šest vozlov se dva vozla v plus ali minus močno pozna. Čas plovbe je s pravim tokom polovičen.

Ampak, najvažnejše pride na koncu. Sinočnja večerja so bili Barillini tortelini, polnjeni s pršutom in sirom, zabeljeni s smetanovo omako in posuti s sveže naribanim gran padano parmezanom. Bravo Bruno!

18. december 2014, četrtek

Kuching, Sarawak

Še dobro, da sem smučar in da znam voziti slalom. Prav pride za plovbo med ribiči, mrežami, parangali, pa remorkerji in tudi kakšno ladjo. Nič od spanja, pa sva plula 30 ali 40 milj od obale. Zato naju je pa močna nevihta zaobšla za mišjega. Očitno ona včerajšnja pritožba še vedno drži. Ob zori sva pred ustjem reke Sarawak, po kateri imava do marine še dobrih deset milj. Vestno sem računal plimne tokove in izračunal, da je najbolj ugodno vplutje malo po deveti uri. Midva sva na cilju ob sedmih in - kaj naj sedaj? Čakam ali grem? Grem. Kar pomeni, da plujeva proti dvema vozlova toka. Nekaj časa. Potem je ura devet in toka je vse manj in manj in ko pristajava v marini ga je že vozal v našo smer.

Marina je nova, lepa in strašljiva. Slednje pomeni, da nas je vsega skupaj sedem bark, le dobra polovica jih je živih (midva sva jeziček na tehnicni prevallila na "več kot polovica"). Drugega tukaj ni. Še hladilnika s poceni pivom ne, kot ga poznamo iz Samala. In na začetku tudi ne elektrike. Kar nekaj časa se dajemo z uradniki kapitanije, ki domuje v marinskih prostorih in marino tudi upravlja, da to uredijo. Nihče nima pojma, kaj hočem, ko jim razlagam, da ni elektrike. Kot vedno v Aziji, na vsako moje vprašanje odgovorijo z jes-sr. Končno mi sosed pojasni, da je vse še tako novo, da omarice z elektriko sproti ožičijo. Vsakič, ko pride nova barka. In danes smo to mi in danes bo še ena omarica na pontonu deležna napajanja. Ko mi je vzrok jasen, jim nekako to poskušam razložiti. Najprej nič ne razumejo in potem, ko malo zatežim, da bojo pač oni plačali robo v zamrzovalniku, če ne uredijo elektrike, le najdejo nekoga, da spoji v centralni omarici dve žici. Pet minut dela, če znaš. Voila! In elektrika je začela pritekati na barko. Kdo bi jih razumel, res kdo? Ok, pri ceni 5 evrov na dan, vključno z elektriko in vodo, jim je potrebno tudi kaj oprostiti.

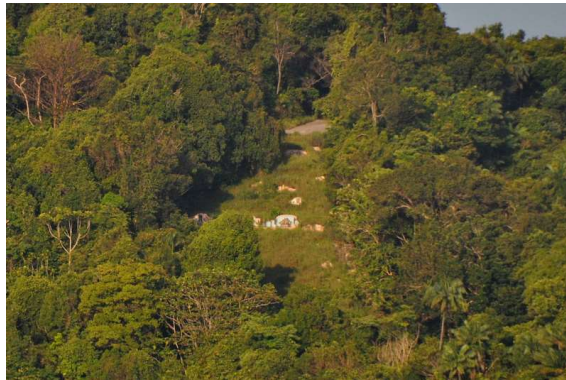
Klirens je bil hiter, v rokah imam že zarpe za Johor Bahru, torej lahko greva kadar hočeva. Štempljanje pasoša pa tudi lahko narediva po dogovoru. Lepo. Nakup rentiča za 21 evrov na dan izvedem kar po telefonu med vožnjo od uradnikov. Pripeljejo ga v marino. Ok, to je tudi narejeno, sedaj greva lahko naokoli.

Kuching, v prevodu Mesto mačk, naju je oba pozitivno presenetil. Lepa promenada ob obali reke, čisto in urejeno mesto, veličasten parlament in nekaj kolonialnih zgradb v samem centru mesta (poleg kitajskih četrti) so dobra popotnica za jutrišnje ogledе muzejev in podobne šare. Presenečen sem bil tudi na brodarji, ki za deset evro centov prevažajo ljudi z enega na drugi breg reke Sarawak. Stojijo na premcu z dvema vesloma v rokah, s katerimi krmarijo čoln, ki ima fiksni motor za pogon nameščen ob strani zadaj. Zanimivo! Kupiva še nekaj specialitet: ptičja gnezda, saravaški poper in plavuti morskih psov. Okarava tudi kelnerco, ki naju je hotela ogoljufati, pa tega ni znala. Kar tresla se je in jecljati je revica

začela, ko sva rekla, da naj račun, kjer je cena za soft drink slaba dva evra, prinese na mizo šef osebno. V trenutku je prinesla takega s pravimi cenami. Še sprehod skozi China Town, kjer skoraj kupim akumulatorje in ura je noč. Danes grem malo prej spat, potrebujem spanec.

če bi bile vse ribiške ladje tako pisane, bi bila lažja plovba med njimi

med plovbo mini kitajsko pokopališče

zelo nobel kitajska hiša z obzidjem, škoda, da niso počistili tudi smeti ob obali

Carpenter street - vhod v China town v Kuchingu

Kuching je po malezijsko mačka in temu primerno je spomenikov v obliki mačk kar nekaj po mestu

najbolj fotografiran objekt pa je sigurno Sarawaški parlament - pred njo reka Sarawak

menda so strehe pozlačene - ampak svetijo se pa ne tako kot Brunejska mošeja

tudi tu je mesto predbožično-novoletno okrašeno

lepo narejeni čolnički za prevoz na drugo stran reke

različnih oblik imajo rečni prevozniki

v China townu dobiš za kupiti vse kar je možno

Tone se spet pogovarja s Kitajci glede nabave akumulatorjev :)

19. december 2014, petek

Kuching, Sarawak

Kar potegnem s spanjem. Pozna se, da so bile zadnje noči bolj kot ne čuječe. Potem še net in delo in ura je enajst, ko se končno usedeva v avto in odpeljeva. Akumulatorji, ki jih delajo tukaj (kopija Trojana) so cenovno ugodni in dobri. Ampak. 18 mm previsoki, da bi šli pod mojo klop. Morda se bi dalo kaj narediti, če bi jih drugače razporedil, kar pomeni nekaj tišlerije in preinstalacija ladijske elektronike in UPSa. Tukaj to ne mislim početi. Z enim parom akumulatorjev bomo že pritrjabili do kakšnega boat yarda, kjer bomo naredili letni remont in tam bo take stvari lažje početi.

Tako, obveznostim sem se modro izognil, da se lahko posvetimo turizmu. Najprej na Fort Margherito. Tam je tudi en izmed muzejev. Ampak. Zaprt je. Vse kar lahko vidiva (poleg same utrdbe, seveda) je nagrobni spomenik enemu izmed Brookov. Vladarjev Sarawaka, belih radj, do prihoda Japoncev med drugo vojno. Neverjeten je. Saj, spomenik ni nič posebnega, izklesan križ in na njegovih bokih dve plošči z epitafi. Tudi to je še v redu. Če. Če bi bili plošči pravilno postavljeni, pa nista. Ena je obrnjena pravilno, druga pa na glavo. Saj ni res, pa je! Očitno so to postavili kitajčki, ki niso znali brati latinice in so zadevo postavili bolj po estetskem videzu, kot po tem, da bi to kdo morda kdaj tudi prebral. Azijci...

Potem pa v mestno hišo. No, v politični del rotovža naju nič ne vleče, čeprav je arhitekturno lepo postavljen na vrh griča z lepim razgledom. Kar je tu vrednega, je muzej mačk. Bizarno. Neumno. Zanimivo. Preberem, da imajo 8000 eksponatov na temo mačk. Verjetno res. Vse živo, kar je kakorkoli povezano z mačkami, je razstavljeno. Celo plakat za Jamesa Bonda. Agent 007 je na sliki z dvema mačkama. Takima, na dveh nogah...

Še na ogled planetarija in nato se spet se spraviva v muzeje. Precej jih je na kupu. Vendar. Nekaj jih je odprtih, veliko zaprtih. Hecno, še muzejska kafeterija je zaprta. Nekaj turistov vseeno je in tole je prime time za turizem, pa takole. No, tisti, ki so odprti, so vredni ogleda. Vredni vsakega ringita vstopnine. Zastonj so. Pa še na ogled indijskega predela mesta, mestne mošeje in celo sikhskega templja. Lepo, a nič pretresljivega. Še posebej, če je človek lačen in okoli njega mnogo birtij. No, tako sva mislila, dokler si nisva izbrala ene z dobro izbiro frišne morske hrane. Vse je bilo ok, le odpiralni čas ne. Ah, ja... Jaz sem lačen sedaj, ne čez eno uro. In v bližnjem mallu imajo food haven. Vse kuhinje sveta so zbrane v enem nadstropju. Vendar. Bolj kot ne je to menza. Hrana je korektna, a precej anemična. Cene so smešne.

Ker sva ravno v mallu, sledi (neuspešen) on-line šoping. S telefonom v roki in vključeno Skype kamero (LTE dežela, pač) se sprehajam naokoli, Katja si pa ogleduje stvari in kupuje. Cene so take, kot v Sloveniji. Po številkah. Valuta je druga. Včeraj mi je Abanka pri dvigu na bankomatu NLB menjala 1 evro za 4,33 ringita...

Fort Margherita iz leta 1880 - žal je bila notranjost zaprta

narobe obrnjen spomenik-očitno tisti, ki so ga postavljali, niso znali brati

Cat museum v odštekani stavbi na vrhu hriba

okolica te mestne hiše je neverjetno lepo urejena, ogromno zelenja, parkov to mesto mi je res všeč!

planetarium od katerega je za javnost odprta le dvorana s filmi

tudi majhen Aqarium imajo z ribami, ki živijo v rekah in morju v tem kraju-firbčna grda riba!

Kuching ima čez 600.000 prebivalcev-na fotki center mesta-vendar v tem mestu imaš občutek, da diha, ker je prostorno

indijska cesta na kateri so skoraj vsi napisi tudi v kitajščini

pa še sikhski tempelj

Kuching town mosque

oštarije na prostem so ponujale sveže ribe, a kaj, ko so bile še zaprte; v mallu sem potem jedla laksa sarawak -odlična juha z zelenjavo,škampi in rezanci; Tone je bil nad svojim

fried rice malce razočaran

če bi bil ta koncert kje drugje kot v mallu, bi vse drugače zvenelo; pa vseeno-bilo jih je prijetno poslušati

20. december 2014, sobota

Kuching, Sarawak

Danes je na sporedu Cultural Village in pa Sunday Market. Vmes pa še tankanje goriva in kosilo. Za 43 evrov sem natočil 85 litrov, pol evra na liter (pa ni važno ali je diesel ali unleaded). Je bilo pa za to potrebno delat: kante nesti v avto, se ustaviti spotoma na črpalki, in nato vse skupaj pretočiti v tanke na barki. Po tako napornem delu se prileže kosilo. Spet sva dobro jedla za malo denarja. Vesnina glavna jed (Laksa Sarawak) je stala natančno 99 evro centov, moja (Tom Yam Seafood) je bila razsipno draga za 2,30 evra.

Cultural Village je dobre pol ure vožnje iz marine in kljub odličnim cestam ter sistematičnim kažipotom je brez gugla (ali pa seljaka, če ne bi imela gugla) ne bi našla. V narodnem parku se nahaja, poleg nekaj prestižnih resortov. In kasira vstopnino, kar tukaj ni ravno običajno. Zato je pa vstopnica v obliki potnega lista in na njej tudi lepo piše Passport. In potem se to štemplja na vsaki atrakciji v vasi. Podobno, kot pri nas na vrhovih hribov in po kočah. Nisva poštempljala vseh mest, nekaj sva jih prišparala - kaj pa vem, mogoče se bo pa dalo s tem potnim listom v Singapur in na Tajsko. Bilo bi fino, najina Slovenska sta že precej polna. No, skansen, muzej na prostem, je lepo zastavljen, čeprav so zgradbe doživele že lepše (beri: mlajše) čase. Malo pred poldne imajo v teatru kulturni šov, plesno prireditev z bogatimi kostumi in še bogatejšim makeupom. Spektakularno za oči. Le ravno me ne prepriča, da so glasba in plesi avtentični z Bornea. Cela zadeva bi bolj sodila v katero izmed igralnic v Las Vegasu, kot v Borneo Cultural Village. Še posebej zadnja točka, kjer kot instrument nastopata (tudi) harmonika in kitara, verjetno tipična tradicionalno bornejska instrumenta, komad pa je tisti s TV spota Visit Malaysia Year 2014. Za povrhu plesalci plešejo nekaj polki podobnega. Hmmm, saj ni bilo slabo, samo po vseh tistih prečudovitih polinezijjskih plesih...

Sunday Market se začne ob sobotah popoldan in konča v nedeljo sredi dneva. Ogromen je in toliko različnih zadev ne pomnim kdaj bi že videl na tržnici. Vsaj polovico zelenjave in sadja ne pozna. Pa malo sprašujeva, malo poskušava in veliko kupujeva. Kdo bo vse to pojedel? Cene so ugodne in potem človek nima zavor. Ampak res, kdo bo vse to pojedel! Hladilnika sta oba nabito polna, zamrzovalnik tudi, pa samo deset dni bova še na barki in od tega bova sigurno polovico preživela po oštarijah - ko je pa hrana v Aziji tako dobra...

ples različnih kultur

umirjeni plesi

pisana oblačila

in na koncu predstave: poklicali nekaj obiskovalcev, ki so se trudili plesati; najbolj izvirno oblečen je bil gospod v gojzerih (verjetno je bil na jungle trecking)

v cultural vilage so pokazali tudi peko piškotov - po okusu čisto biskvitno testo brez dodatkov

ta sladica je bila neka kombinacija iz riža in soje in kajmekaše, vse skupaj nekam sluzasto ...v glavnem: bilo je ogabnega okusa; nisem ravno ljubitelj sojinih napitkov in njihovih slaščic

ena izmed tradicionalnih hiš postavljenih v tej vasi

morje na fotki zgleda že lepo, v bistvu pa je bolj blatno morje, nič kaj zapeljivo

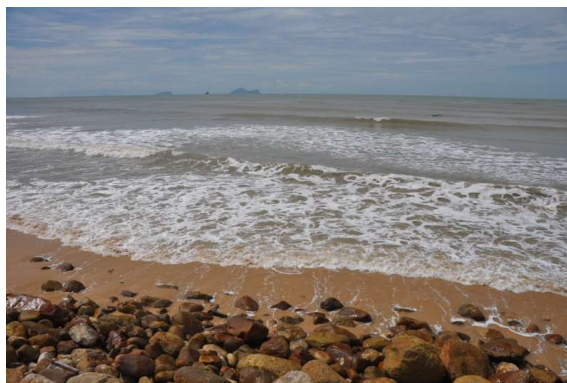
no, ampak domačine ni motilo in so se kopali; ženske večinoma oblečene

zelo lepa drevesa, zanimive krošnje in barve

kdo ve kje so kapitanove misli?

pa še ena iz sarawaške obale; fotke iz tržnice bodo objavljene naslednje dni

21. december 2014, nedelja

Kuching, Sarawak

Dopoldan brkljava po barki, včasih je že dobro, da se kaj tudi pospravi, opere in popravi. Rentiča podaljšava do zvečer in se popoldan odpeljeva na kosilo in immigration clearance. Čeprav izgleda enostavno, pa ni. Immigration office je v portu. Ampak. Danes je nedelja in port je zaprt. Eno uro sva krožila okoli in nikakor nisva uspela vstopiti. Ok, zadeva ni majhna, a vendar. Vsi vhodi so bili zaklenjeni in brez varnostnikov, da jih vprašava, kje je odprto. Ceste naokoli so štiripasovnice z zelenico na sredi, dovozi so enosmerni in ko poskusiva na enem in ugotoviva, da je zaklenjen, je do drugega (sto metrov dalje) deset minut vožnje in kar nekaj prevoženih kilometrov. In ta tudi ni pravi in ponovi vajo. Velikokrat. No, končno le uspeva, dobiva štampelj na crew listo in to-je-to. Lahko greva, kadar želiva.

S hrano je bila zadeva enostavnejša, le malajsko se je bilo potrebno znajti. Trije pubeci in ena dečva so se trudili s prevodi, pa jim je več ali manj uspevalo le ono znano. Jes. In ko sva končno naročila po malajsko, je bila posadka neskončno vesela in ponosna na svoj uspeh. Tujcem so uspeli razložiti, kaj je katera hrana. Skoraj objemali so se od sreče in giv-mi-fajfali do onemoglosti.

Nasploh je Sarawak prva država letos (razen francosko govoreče Nove Kaledonije, seveda), kjer angleščina ni samoumevna. Vse do sedaj so skoraj vsi tekoče govorili ta jezik, tukaj sva jih pa srečala kar nekaj, ki ga ne obvladajo. In to mladi. Prej omenjena posadka je štela v povprečju manj kot dvajset pomladi. Je pa seveda vse relativno - povprečno znanje angleščine v Sarawaku je kljub vsemu precej boljše, kot v Sloveniji.

marina v Kuchingu je nova, le tri barke smo bile žive; cena smešna

moja Laksa Sarawak klasična juha, tudi tokrat odlična, čeprav malce drugačna zelenjava

sedaj pa fotke iz včerajšnje tržnice kjer je bilo polno nove zelenjave in sadja; ta sadež na fotki je tako kisel, da me je še nekaj časa treslo; menda se mora drugače sladkati :)

ti fijoli so menda del sestavine za shrimp pasto

tega nisem testirala, zgleda pa lepo :)

chili v nešteti oblikah in ja, more chilli more... to pa mora biti pri meni v hrani !

ti črvi se menda jedo surovi, ker so polni proteinov-tudi na filipinih so menda IN :) ... no, mene niso premagali, da jih kupim za malico ...

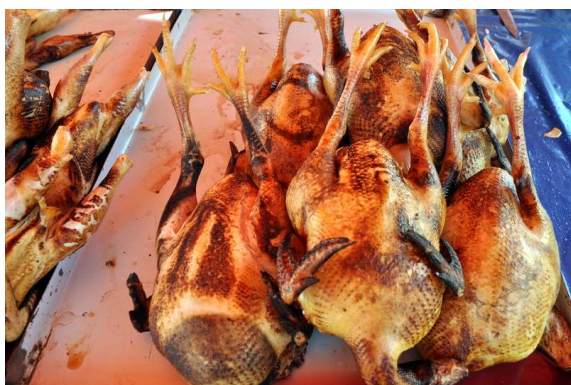
rambutan rumenkaste barve ...sedaj se je začela sezona, ga je tudi po drevjih bilo videti veliko

škampi, kozice, ribekolikor hočeš ...

ne moreš verjeti koliko različnih vrst je teh prawnov

prodajalci povedali, da so te kure že xxkrat prababice in jih je potrebno dolgo kuhati; so pa malce podimljene/osmojene; no, pa nogice tudi imajo, tukaj jih jedo z veseljem

meso kar tako na prostem pri 30C+ mi nekako ni bilo pametno kupiti

22. december 2014, ponedelj

Kuching, Sarawak - Puteri, Johor Bahru

Zvečer me zmoti vrtenje propelerja. Pomolim glavo ven in me zmoti še šumenje deroče reke. Pod Malo teče tako, da ječijo vsi štriki. Vsake toliko glasno udari, ko se ob trup obregne deblo. Tok je tako močan, da vso to plavajočo nesnago potegne pod ponton, kjer nadaljuje plovbo proti morju. Le plavajoča omara ni uspela toliko potoniti, da bi se osvobodila. Odplavala je šele s plimo, ko se je tok obrnil. Tako močan tok je bil posledica oseke in močnega naliva više ob reki ter dejstva da zapornice (podobno kot na Ljubljani pri Cukrarni) nekdo ni pravočasno dvignil.

Zjutraj je situacija popolnoma pod nadzorom in malo čez sedmo uro čisto lepo izplujeva v kak vozal toka, ki potem počasi jača in pred izlivom reke Sarawak v morje Mala leti že z desetimi vozli. Skozi težji del smo se torej elegantno prebili. Plovba po zalivu ni problematična kljub okoli dvometrskemu surfarskemu valu, ki se zgradi nad plitvim dnom. Deset metrov globine nisem videl vse dopoldne. Plimni tok se tudi počasi obrača, pa na morju ne doseže več kot dober vozal. Zaenkrat je vse po planu. Do Puteri marine imava okoli 450 milj, okoli tri dni, torej. Če tokovi ne bodo prevelika ovira, bi morala pristati za Božič.

...tržnica je vedno slikovita, na njej je vedno polno različnih ljudi, sadja, zelenjave, čuti se močan utrip življenja ... zato bo še kar nekaj slik na to temo; te ribe niso bile najboljše za jesti: zelenjavarke in ne roparke ...

to zelenjavo pripravijo tako, da jo na hitro pokuhajo in prepražijo na česnu - tak recept so mi prodali :)

banan različnih vrst tudi tukaj veliko ... nismo veliko kupili samo dobro kg ...

nimam pojma kaj je to, zgloda pa kot naša koleraba

priprava napitka iz sladkornega trsa

pa priprava svežih prigrizkov na stojnicah ... ta je menda nekaj v povezavi z ribami

...in na koncu poleg nekaj zelenjave in 10 kg lubenic sem kupila še kg rambutana, ki je bil res čisto mlad in svež ... odličan !!!! med dolgo plovbo je dobro teknil

pa še tako lep slikovit je za fotkanje rambutan

23. december 2014, torek

Kuching, Sarawak - Puteri Harbour, Johor

Tokovi so bili usmiljeni do naju. V Indonezijske vode sva tako zaplula z desetimi vozli glede na 10 metrov oddaljeno dno (in le s šestimi glede na vodo nad njim). Spet se je potrdilo, da je bil čas izplutja odlično splaniran. Kasneje, ko bi se plimni tok moral obrniti, sva spet sredi morja in vpliv toka je zanemarljivih pol vozla. Hja, če ni vetra, je tok glavni faktor.

No, veter je in ga ni in je od tu in je od tam. Celo noč in cel dan naju spremljajo nevihte in kakor paše oblakom, tako piha. Neuporabno, razen za navdušene jadralce, da lahko 24/7 menjavajo in obračajo jadra. Zame to ni. Jaz bi raje pogledal film in šel spat. V naslednjem življenju si bom omislil motornjaka. Ali še bolje tanker, da bom imel dovolj nafte za plutje po oceanih, kjer ne bom uporabljal jader. Pa tudi filanje tankov motornjaka s kanistri si bolj težko predstavljam.

24. december 2014, sredo

Kuching, Sarawak - Puteri, Johor Bahru

Dobre azijske hrane nam zmanjkuje in za zajtrk so spet na sporedu jajčka s špehkom. Ampak, ne katera koli jajčka! Jajčka z imenom. Spet je na sporedu ena bolj uporabljenih pacifiških legend. Jajčka se imenujejo Bounty, točneje Bounty fresh specialty eggs. S pripisom: Organic (še ena floskula) Selenium Enriched (karkoli že to pomeni - najbrž nič, sliši se pa fino). No, pa to še ni vse. Jajčka so ISO 22000:2005 Certified. In s tem se zadeva ne konča. Kitijo se še z napisi FSMS (Food Safety Management System), HACCP (Hazard Analysis Critical Control Point) in GMP (Good Manufacturing Practices). Hmm... če so jajčka, potem morajo biti tudi kure ISO certificirane. Ali pa se jajčka dandanes proizvajajo kar brez kur. Logično bi že bilo, taka proizvodnja bi bila cenejša in čisto dobra za hitro nafutrat delavce, ki se jih sicer futra po fastfoodih s pohanimi kurami in sojinimi hamburgerji. Ne razumem edino, zakaj proizvajajo ovalna jajčka in ne kockasta, ki bi bila bolj primerna za transport. Pa še nutrition facts bi se dalo lažje izračunati in napisati na etiketo, če bi jajčka padala iz stroja in ne iz kure. Etiketa je seveda iz recikliranega papirja, da se vidi kako podjetje skrbi za naravo. Mogoče so pa tudi kure reciklirane, ker (če dobro premislim) brez kur si vseeno težko predstavljam proizvodnjo jajc. Reciklirane kure bi morda lahko proizvajali iz odpadkov v KFCjih, na primer. Kakorkoli, priložena navodila za uporabo lepo povedo, da je treba jajčka dobro skuhati (torej navkljub ISO kuram obstaja nevarnost salmonelle) in pred tem si je potrebno umiti roke (če katera kuharica morda tega ne ve). Seveda ne manjka tudi podatek, da točno ta jajčka zmanjšujejo dovzetnost za rak, jačajo imunski sistem, blažijo pešanje možganov in so pomemben antioxidant. Jasno, kot katera koli druga zadeva živalskega izvora, ki vsebuje prave beljakovine. Čevapčiči, recimo. Ne pa tudi fastfoodni hamburgerji. Ti so iz soje.

Razen tega in dejstva, da se pomorski promet počasi gosti, ko se približujeva Singapurju, se ne dogaja nič. Še veter se ne dogaja. Tok se dogaja. Teče tja, kamor mu ne bi bilo treba. Če sem se še ponoči bal, da bova prehitra in bova pred Puterijem čakala, da odprejo vrata in se javijo na VHF, sem moral obrate na našem edinem upanju po premikanju precej povišati v upanju, da sploh prispeva jutri.

.še ena hiška iz Kuchinga, napol razpadajoča lesena, pa vendar tako živahno usklajena, da jo je bilo vredno fotkati

jasno, da sem kupila najbolj zdrava eco jajca !

25. december 2014, četrtek

Puteri Harbour, Johor

Preden sva zaplula med ladje pred Singapurjem sem poskusil malo zadremat, pa ni šlo. Uf, tole bo pa težavna noč! In je res tudi bila. Že sama vključitev v traffic separation scheme je bila adrenalinska. Kot bi šel peš preko šestpasovne avtoceste. Z berglami. Toliko ladij na kupu nisem videl še nikoli. Bospor, kjer sem jih na sidrišču pred prelivom na vsaki strani naštel po sto, je pravi zelenec v primerjavi s Singapurjem. Tukaj jih je bilo sto le nekaj milj naokoli Male. Vsega skupaj jih je moralo biti vsaj tisoč, raje več. Moj AIS, ki zna procesirati do sto ladij naenkrat, je švical kot zamorc, ko je računal collision vectorje. In jaz z njim. Če bi bila podnevi, bi bilo verjetno precej lažje, a vseeno. No, vsaj potrebe po spanju podnevi ne bi bilo.

In vse barke niso opremljene z AIS transponderji. Singapore Coast Guard že ne, recimo. Meje majhnega otoka - države temeljito kontrolirajo. Na vsako miljo je vsaj en patrolni čoln. In za povrhu je otok ob prelivu z Malezijo obdan s štiri ali pet metrov visoko električno ograjo in vojaškimi patruljami za njo. Alcatraz? Ja, samo, da se tukaj branijo pred prehodom v drugo smer, kot so se na otočku pred San Franciscom.

Kakorkoli, brez praske sva se prebila do Puteri Harbour marine, še ene resortno-mallske zadeve. Vse je novo, vse je lepo, vse je (skoraj) prazno. Umetno zgrajene lagune, odlično zaščitene z visokimi zgradbami, nasutimi grički in gozdom bi lahko sprejele precej več bark kot Singapur ladij, če bi bile vse lagune zafilane s pontoni. Zaenkrat so le trije pontoni v eni izmed šestih ali sedmih lagun, ostalo je prazno. Cena? En teden tukaj je enako, kot en dan v Izoli. Ob marini je okoli deset oštarij, ki več ali manj niso nič posebnega. Nič posebnega za Malezijo, da se razumemo. Birtija z zahodno hrano, na primer, nudi osem različnih vrst točenega piva in kar 33 različnih vrst ustekleničenega. Koliko jih nudijo vse birtije skupaj v Izoli?

Urediva si rentiča in popoldan je dan za šoping. Najprej v Legoland, edini v Aziji. No, tja gre le Vesna. Itak si ne bova ogledovala Lego hotela ali makete Petronasovih stolpnic iz Lego kock. Ne, babi Vesna zavije le v Lego shop. In potem skupaj skočiva še v uro oddaljeni Johor Premium Outlet Mall. Ni da ni. Vendar. Dve zadevi sta, ki naju odvrneta od nakupovanja. Prva stvar je nepopisna gužva. Pred trgovinami so varnostniki in notri spuščajo samo toliko ljudi, kot jih gre ven. Noro, pa Božič je že mimo. Druga (še pomembnejša) stvar pa je, da je bila tokrat tudi Vesna lovka in ne nabiralka. V Gap zavije po otroške bokserice. Nimajo jih. No, pa nič. Še bežen sprehod mimo trgovin tipa Armani z 90% popusti in gremo na večerjo in potem domov. Nocoj bo potrebno nadoknaditi malo spanca, jutri naju čaka naporen dan. Dan posvečen več kavarnam težkega rocka. In to v tujini.

v prehodu med malezijo in singapurjem so električne ograje z opozorili

pred singapurjem naju je pričakalo nešteto ladij, megleno vreme

Mala v Puteri Harbour marini, v Johor Bahru

svoj dom ima začasno tudi jadrnica Bašjako katere lastniki so Beograjčani

Legoland v Maleziji je prvi v Aziji

na današnji dan je bilo noro ljudi ... škoda, da ni bilo mojih vnukov, ki bi uživala tukaj

26. december 2014, petek

Puteri Harbour, Johor - Singapore - Puteri Harbour, Johor

Če sem do sedaj mislil, da je kliranje z barko komplicirano, pomeni to samo, da se še nisem peljal z avtom preko meje med Malezijo in Sigapurjem. In počasi razumem, zakaj sta temu posvečeni dve poglavji v Lonely Planetu. Načeloma je stvar sicer enostavna, zelo podobna našim bivšim mejnim prehodom. Pokažeš pasoš imigresionu in odkimaš kastomu, kot nekaj v jugu policaju in cariniku. Vendar. Obstajata dva mejna prehoda, oba sta si podobna. Do vsakega vodi šest pasovna avtocesta, potem se čaka eno oz. dve uri v kilometrski koloni in se razvrsti v eno izmed 112 (z besedo: sto dvanajst) kolon in potem v avtu pred okencem izpolnjuje papirje za immigration, se zapelje do customsov in tam izpolnjuje papirje za avto, potem se gre do cestnarjev (ekvivalent port authorities) in izpolnjuje papirje ter kupi cestninsko kartico. S to kartico se gre naprej in se jo top-upa po želji z nekaj denarja. Koliko ga potrebujemo za en dan cestnin, parkingov in vstopnin, Vesna, ki pridobiva to singapursko Urbano, ne izve. No ja, vsaj šarenice niso skenirali in prstnih odtisov jemali. Je pa zato prstne odtise vzel rentakarovec - da nas bo lažje lovil, če mu ukrademo avto.

In tole z Urbano ni prav enostavno. Vesna pri prevzemu ne razume najbolje namena in celotnega postopka uporabe in se

zato kasneje pred izhodno rampo na Changi airportu znajdeva v neprijetni situaciji (no credit) in ker je Singapur visoko tehnološka država, s kešom plačilo ni možno. No, ustrežljiv singapurski Indijec iz svoje kartice pretransferira 20 dolarjev na našo (za to obstaja mašina, za nakup pa ne, kdo bi jih razumel). V zameno vzame samo 10 dolarjev v (brunejskem) kešu, ker več drobiža nimava, transfer manjši od 20 dolarjev pa tudi ni možen. Wellcome to Singapore še izdahne in se že izgubi v množici. Tudi to je Azija. In potem lahko po plačilu dveh-in-toliko dolarjev parkirnine z Urbano končno po neuspešnem obisku letališča le-tega uspešno zapustiva. Pravzaprav je bil obisk neuspešen za mlado družino v Ljubljani, za starce na terenu je bil (cenovno) uspešen. Ko sva namreč končno ugotovila na katerem izmed treh terminalov se iskana zadeva nahaja, sva bila postavljena na realna tla. Hard Rock Cafe Changi Airport je off-limit za naju in torej tam ne bo možno zapravljeti brunejskega denarja. Terminal 3, International Transfer Area, after immigration and security check povejo na informacijah.

No, če je tako, potem pa plan B. Na Sentosi je še en Hard Rock Cafe. Verjetno je Singapur edino mesto z dvema lokaloma te franšize. Tja greva. Ampak. Da zadeva ne bi bila preveč enostavna, je začelo deževati. Bolje, začelo je Deževati z veliko začetnico. Nekako se prebijeva v mall nasproti Sentose in celo uspeva parkirati. Prva garažna hiša je sicer obetavna, do šestega nadstropja je sicer vse polno, v najvišjem nadstropju pa je 140 prostih mest. No, ko se prebijeva na vrh, je parking zaprt, barvajo ga (povsod pa lepo gorijo zelene lučke in vele pametni sistem pač javlja, da je prostora veliko). Pa spet poje Urbana in plačava nekaj malega za ogled garažne hiše (ker se plačuje na minuto, kot telefonske pogovore) in poskusiva v naslednji, kjer po precej kroženja najdeva mesto pod soncem (sonce je v tem primeru najprej zeleno, ko sva parkirana, pa rdeče). In v mall. Še vedno uliva, zato nekaj pojeva v (jalovem) upanju, da tropski dež poneha. Ni šans, da prideva do žičnice, ki vozi na otoček, niti da se sprehodiva po mostičku. Edina waserdicht zadeva je skytrain, monorail, ki povezuje naš mall z garažo in otok Sentosa. Tam so potem nadstreški do cilja. Ti nadstreški so, roko na srce, res vzorno urejeni. Voda je z neba dobesedno tekla v reki, pa sva lahko prišla povsod, ne da bi se zmočila. Bravo arhitekti! Pa smo končno lahko zamenjali brunejske dolarje. Ti so zakonito plačilno sredstvo tudi v Singapurju. In obratno, s singapurskimi dolarji se lahko uradno plačuje v Bruneju. No, ta menjalnica je menjala keš z dodatkom Vise za trdo rokovski souvenir.

Na Sentosi sem bil petnajst ali dvajset let nazaj in to kar sem videl danes je nekaj povsem novega v primerjavi s tistim, kar imam v spominu. Nekoč je bil to malo bolje urejen Tivoli, danes je nekaj med Las Vegasom in Orlandom. Naj omenim samo nekaj atrakcij: Madame Tisout Vax Museum, Universal Studios Theme Park, Hard Rock Hotel, iFly - world largest sky dive wind tunnel, nekaj sedežnic za sankanje, Merlion park, Sky tower, ... Pa seveda neskončno oštarij, trgovin, kazino in vse kar sodi v zabavišni park. Če k temu dodam še vse tisto, kar je bilo že prej (recimo, water world s preko 2000 različnimi morskimi organizmi, največji vojni muzej v Aziji, kabinska žičnica, ...), kar je po drugih delih Singapurja (največji safari zoo v Aziji, river adventure - na enem mestu zbrana flora in favna osmih največjih rek na svetu, ...) in tistega, kar se postavlja na drugi strani meje v Johorju (Logoland, resorti, golf, marine, ...) postaja zadeva zelo resna in bo kmalu ogrozila primat Orlanda na Floridi kot največjega zabavišča za otroke na svetu. Družina z otroci ima na jugu Malajskega polotoka en teden kaj za početi in niti približno ne obdela vsega. In pusti turističnim delavcem ogromno denarja (pa še vedno neprimerno manj kot kjerkoli v Združenih državah ali, bog ne daj, v Euro Disneyu). Okusi so sicer različni, vendar za moj okus, se tukaj odlično je za vsakim ovinkom, v Orlandu pa bi bil ali lačen ali pa bi za prehrano dnevno potreboval nekaj sto dolarjev.

Tako Singapur, kot tudi ta del Malezije izgleda kot Združene države. Odlične (avto)ceste, velike steklene stavbe, urejene trgovine in restavracije v mallih, veliki in dobri hoteli, vse urejeno in avtomatizirano. Primerno za prav vsakega turista, pa naj si bo iz Evrope, Združenih držav ali pa Japonske in Koreje. Poskrbljeno je, da se počuti, kot doma. Midva se na potovanju po svetu ne želiva počutiti kot doma. Zato je bil vsaj meni Borneo neprimerno bolj všeč. Tam sem vsaj čutil, da sem v Aziji.

singapurska avtocesta pred mejo je ograjena z električno ograjo

letališče Changi je eno večjih

danes ni bil ravno dan za potepanje po Singapuru - lilo je zelo dolgo in cel dan v celoti sploh ni prenehalo, tako ,da se v samem mestu sploh nisva ustavljala

zimski idila v Sentosi :)

universal studio

hard rock cafe ima tukaj poleg trgovine,restavracije tudi hotel

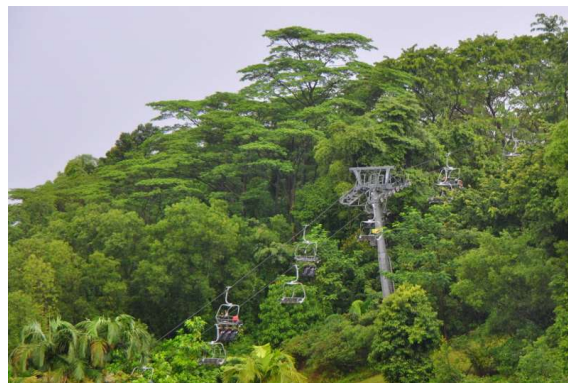
singapurski lev v malo večji izvedbi

obisk madame Tussaud je odpadel, ker je bilo v čakalni vrsti pred menoj kakih 100 in več ljudi

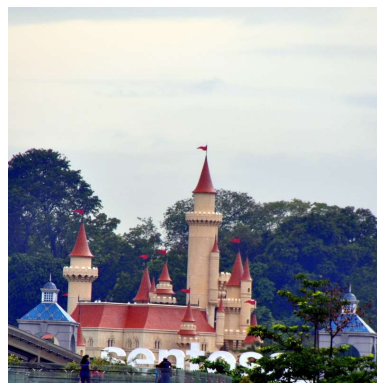
gondole so polne vozile non stop

to, da je deževalo, obiskovalcev ni motilo sedeti na sedežnici

nešteto zgradb je na Sentosi - novodobnih

od daleč se vidi pravljичni grad ... kot bi bil v kakšnem Disneylandu :)

27. december 2014, sobota

Puteri Harbour, Johor

Rentiča imava do enih, torej je danes na sporedu ogled bližnje okolice. Johor Bahru je moderno, a nezanimivo mesto z bleščečimi malli. In hoteli v predmestju. In zelo sodobno infrastrukturo. Mislim, da sva naredila slabih sto kilometrov, ko sva cikcakala po okolici in praktično nisva zapeljala z avtoceste (no, štiri do osem pasovnice, pa kakor koli se to že imenuje). Viadukti sem, viadukti tja. Očitno je beton (in steklo) tukaj podobno poceni, kot bencin. Z dodatkom pravih azijskih oštarij s cenami, ki pa se počasi že približujejo slovenskim. No, ponudba morske hrane je neprimerljiva. Namesto ribe ali dveh (sumljive starosti) je v akvarijih nekaj sto rib in prav toliko rakov, ki si jih gostje izberejo še žive. In potem uživajo v enem izmed sto okusov, kakor (tako rekoč ravnokar uplenjeno) zadevo lahko pripravijo. Zapeljeva se še skozi Koto Iskandar, popolnoma novo upravno središče regije, zgrajeno v arabskem slogu. Diznilend. Začeli so ga graditi pred nekaj leti in bo dokončano predvidoma 2025. Že sedaj je ogromno, kako bo šele, ko bo zgrajeno do konca!

Stvari tukaj so toliko dinamične, da marine, ki je gostila še barko, ki sva jo srečala v Kuchingu, ni več. Zasuta je in na tem delu bo kmalu zrasel nov turistični hotelski kompleks. Z novimi atrakcijami, seveda. In ko smo že pri atrakcijah, danes sem odkril, da je v bližini Pinewood Studio ter v naši marini tematski park. Zaprt je v dvajset nadstropni zgradbi (pod klimo), zato ga prej nisem opazil. Hello Kitty Town za najmlajše otroke. Zanimivo, nahaja se poleg trgovine s tobakom. Toliko različnih vrst tobaka za pipe tudi nisem videl še nikjer. In toliko različnih pip tudi ne. Hja, Malezija je to. Razviti svet, daleč-daleč od Malezije izpred let, ko je spadala še v tretji svet. Letošnja rast BDP znaša 14,5%.

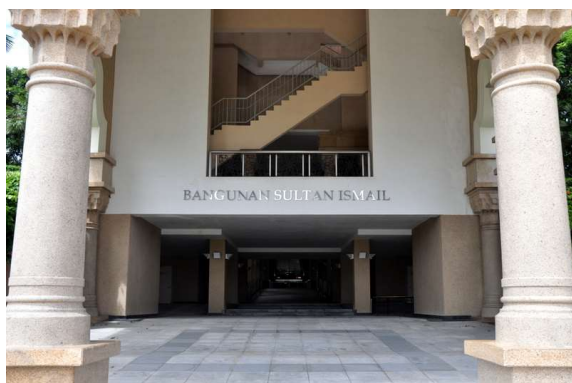
Po kosilu v eni izmed nobel (vendar po okusu inferiorni) gostilni v marini se popoldan nadaljuje s klepetom s sosedi. Malo tekmujejo, kdo ima boljšo pijačo na barki. Avstranci nimajo šans v boju s Pletersko viljamovko in Gosarjevim medenim likerjem. Ko daja še avstrijski Jagermeister na mizo pa njihov gin popolnoma poraziva.

Kota Iskandar je tako neverjeten konec, da si zasluži več fotk

stavba državnega zbora od zunaj

še spodnji del stavbe DZ Johor države

to je samo del notranjosti DZ

ta skupinica se je pa tako lepo nastavila, da sem jih morala pritisniti

pa tole dekle tudi ...no, razen peščice turistov kot midva, ni bilo nikogar drugega - še varnostnikov ne

še stavba nasproti DZ, ki je tudi del upravnega središča Johorja; kako ogromna je zadeva je videti po tem kako majhen je Tone :)

arhitektura je malajsko-mavrska

tudi tukaj se pojavlja arabščina

mošeja v sklopu K.I.

vodometi so delali, pa čeprav razen naju ni bilo nikogar

pa še ena od stavb v K.I.

28. december 2014, nedelja

Puteri Harbour, Johor - Port Dickson, Selangor

Pred deveto ne moreva izpluti, ker ne dela recepcija. Po deveti pa ne zato, ker receptorka ne ve, kaj naj naredi. Na vsak način me skuša prepričati, da bi bilo jutri bolje. Ok, punca, ko sva prišla, sem se pozanimal in lahko se odpluje danes. Pa nekaj jeclja, da naj pridem jutri še enkrat vprašat, če lahko gremo, in tako dalje v tem stilu. No, ta je pa bosa! Res je mlada in prijetnega videza, ampak vse kar je prav. Očitno bo potreben plan B. Namesto vljudnega nasmeška, resen in strog pogled. In, da ji pomagam k odločitvi, ji predlagam dve alternativni možnosti: (a) plačam in takoj izplujeva ali (b) ne plačam, pa prav tako takoj izplujeva. Jor-čajs, še dodam. No, tole je pomagalo in v naslednjem trenutku je odprla predal in mi pod nos pomolila že vse vnaprej pripravljene papirje in račun. Kaj je mislila prej, mi res ni jasno. Da bova kar tako, ker se ji ne da delat ali ne zna delat ali kaj-vem-kaj, ostala še en dan? Hmmm...

No, pa gremo. Še zadnja plovba letos do 150 milj oddaljene Admiral Cove Marine v Port Dicksnu. V 24 urah bi morala biti tam, če nama pomaga tok, pa še prej. Na začetku je milosten do naju, kaj prinese noč, bomo pa videli. Vsekakor pa veter ni milosten. Ali ga ni ali je točno v nos. Šele proti večeru toliko obrne, da se da jadrati ostro v veter. Ampak, tukaj je še dobro. Ravno pravi čas sva se spokala iz Južno Kitajskega morja, kjer je te dni končno le zapihal NE monsun. Na morju bi sicer imela veter, ob obali pa dež. Ogromno dežja. Včeraj so na tistem koncu evakuirali 160.000 prebivalcev, ki so jim grozile poplave.

hiše sredi morja imajo celo klime

malezijska ter Johor zastava

sem bila presenečena, da je sploh bilo možno kje kaditi na Sentosi - Singapur je obseden s prepovedmi :)

sončnice niso ravno običajna roža na tem koncu sveta

29. december 2014, ponedelj

Admiral Cove, Port Dickson, Selangor

Dobro sva jo zvozila. Ponoči sva imela celo nekaj vetra, ki sva ga lahko uporabila. Ostro v veter sicer, a vendar. To je bil en izmed zelo redkih odsekov na celotni poti od Marshallovih otokov do sem, da sva lahko jadrala. Za zadnjih 6000 milj sva motor uporabljala 1000 ur. Najprej sva bila v pasu tišin, kasneje pa NE monsum prehitevala za teden ali dva.

In šele ko sva danes dopoldan že pristala, je začelo deževati. Tih, deževen dan, ravno prav hladen za pospravljanje in pripravljanje barke na letni zaslužen počitek. Le to, kako bova mokro tendo spravila v boršo in nesla v Ljubljano na obnovitev, mi še ni jasno. No, upam, da se do jutri zjutraj posuši.

Kmalu izvem, da je zaradi slabega vremena padel indonezijski Air Asia na letu v Singapur. Pogledam radarske slike padavin in - ouh! Vse daleč naokoli je bilo včeraj grozljivo, le na najinem delu suho. Res sva imela srečo z vremenom! No, sedaj sva na varnem in spodobi se, da si za konec poti privoščim pipico. In kozarček rdečega. Južnoafriškega shiraza, ki sem ga šparal in pil kalifornijsko spljačino, sedaj pa grozi, da se bo pokvaril, ker bo ostal. Ne bo! Govoril sem, haugh.

Jutri vzameva rentiča, obiščeva uradnike, trgovine, pralnice in kar je še takih reči. In zvečer na letališče. Danes ne greva nikamor. Jedla bova ostanke hrane v hladilniku, ki ga jutri ugasneva. Sliši se morda slabo. Če pa dodam, da so to ostanki iz Brunove trgovine na Palawanu, je zadeva le drugačna. Sicer pa, kaj je alternativa? Resortne birtije, prirejene za goste iz Evrope, Japonske in Amerike. Temu primerni so okusi. Kdorkoli je že bil na Kitajskem in jedel v pristni gostilnici ter v kitajski restavraciji v Ljubljani, ve kakšna je razlika.

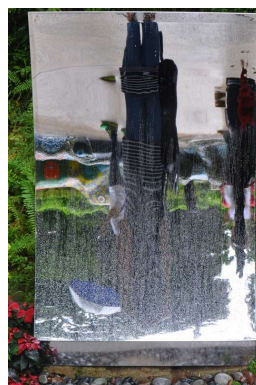
kriza! kaj naj naredim sedaj? v treh letih in pol je sedaj hladilnik poln magnetov kjerkoli sva bila ... kaj pa sedaj? kupiti še en hladilnik, ali ??

vsem, ki ste mi pridno pisali čez leto, se lepo zahvaljujem in priporočam tudi za drugo leto! lepo je ohranjati stike in še bolj prijetne so dolge plovbe ob prebiranju vaše pošte ! hvala !

nekateri imajo tako dolga imena in priimke ...

narobe svet

30. december 2014, torek

Admiral Cove, Port Dickson, Selangor - Kuala Lumpur

Zjutraj pospravljanje, pripravljanje na žehto in pakiranje tende, dingija, motorja, ... Avto dobiva ob devetih, pa se na pot odpraviva šele krepko uro kasneje. Vesna nese perilo v pranje, jaz grem do uradnikov. Vse urediva. Načeloma. Da bi nam tudi kemično očistili prevleke za salon in zašili ježke, ni šans. Tega ne znajo. Ok, bomo pa kje drugje poskusili. Pa nama pot prekriža frizer. Oba naju obdelajo. Kitajke. Kitajci so tu presenetljivo v manjšini v primerjavi z Indijci. Tudi naša receptorka Sara je Indijka. Le varnostniki so povsod Malajci. To znajo delat.

Z lepimi frišnimi frizurami se popoldan napotiva še na ogled zadnje turistične atrakcije letos. Zavijeva v Oceanic Mall v Port Dicksonu. In zavijeva tudi v seafood konobico. Hja, Brunotov odličen španski pršut je kljub vsemu izgubil tekmo z azijsko hrano in ker v tropih ne more počakati brez hladilnika dva meseca, bo pač končal kot poraženi gladiator v rimski areni za časa cesarja Nerona. Žal mi ga je, a ni druge, življenjska pot pujska je res kruta.

Zvečer naju zapeljejo na letališče, narediva še zadnje šopinge in sredi noči se vkrcava na letalo.

ena izmed šestih jedi, ki sva jih pojedla danes: riba z ananasom in čilijem in ... odlična! za šest glavnih jedi sva dala 12 eurov ... :)

Mala je zgoraj brez ...

apartmajsko naselje v marini Admiral Cove

v sami marini je še kar dosti prostora

31. december 2014, sreda

Kuala Lumpur - Ljubljana

Z malo zamude smo izpluli in malo pred časom smo pripluli. In pluli smo mirno, v ozračju je vladala bonaca, predvsem pa ni bilo neviht. Tudi sedeže sva imela v, sicer polnem letalu, najboljše, kar je za podpalubje možno. V prvi vrsti sva sedela in prostora za noge je bilo glede na ceno vozovnice ogromno. Hecno. Nisem mogel rezervirati sedežev, niti ko sem kupoval vozovnico, ni kasneje. Včeraj sem se hotel elektronsko čekirati, pa tudi ni šlo. In takrat sem videl, da sva sicer skupaj, vendar nekje čisto zadaj. Danes pa takole. Nimam pojma, kako gredo te zadeve, ampak če drži, da dobiš najboljše sedeže, če jih ne rezerviraš, bom tako počel tudi v prihodnje.

Kakorkoli, nismo se izgubili med potjo, kot je letos že kar malo v navadi na tem koncu sveta. Po dveh Malaysia Airlinesih, pred nekaj dnevi tudi Air Asia. Na Silvestrovo dopoldan sva na Brniku. Ampak. V domovini naju je pričakalo mrzlo vreme. Zelo mrzlo. A-ja-ja-jaaah, kje ste tropski kraji? jaz sem v kratkih rokavih in jadrlnih čevljičkih. A smo se zato borili, da moramo sedaj trpeti mraz, ali kaj? In tako naj bi bilo dober naslednji mesec in pol! Mesec in pol, če bom zdržal in jo ne bom prej popihal nazaj...